ബാലസാഹിത്യ ഗ്രന്ഥാവലി

ബൈബിൾ കഥകൾ

HIGH SCHOOL, ERNAKULAM. Date..................

സ്റ്റേററ് ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട് ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷൻ കേരളാ 1971

ബാലസാഹിത്യ ഗ്രന്ഥാവലി

ERNAKULAM.

ബൈബിൾ കഥകൾ

1971—1972

സ്റ്റേററ് ഇൻസ്റ്റിററ്യൂട്ട് ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷൻ
തിരുവനന്തപുരം.

ആമുഖം

1971 ജൂൺ—ജൂലായ് മാസങ്ങളിൽ സ്റേററ് ഇൻസ്ററിററ്യൂട്ട് ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷനിൽ വച്ച് ഒരു ബാലസാഹിത്യരചനാലയം സംഘടിപ്പിച്ചു. സാഹിത്യകാരന്മാരായ പതിനേഴ് അദ്ധ്യാപകർ അതിൽ പങ്കുകൊണ്ടിരുന്നു. അവരുടെ ശ്രമഫലമായി രൂപംകൊണ്ട ഗ്രന്ഥങ്ങളാണ് ഇവിടെ അവതരിപ്പിക്കുന്നത്.

പ്രൈമറി വിദ്യാർത്ഥികൾക്കുവേണ്ടി രചിച്ചവയാണ് ഈ ഗ്രന്ഥങ്ങൾ. വിദ്യാർത്ഥികൾക്കു വായനയിലുള്ള ശീലവും താൽപര്യവും വളർത്തുവാൻ ഈ കൃതികൾ ഉപകരിക്കുമെന്നു പ്രത്യാശിക്കുന്നു.

ഡയറക്ടർ

സ്റ്റേററ് ഇൻസ്ററിററ്യൂട്ട് ഓഫ് എഡ്യൂക്കേഷൻ

1971—1972 ലെ

പുസ്തക രചനാലയത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടവർ

1. ശ്രീ. വി. കെ. ബാലചന്ദ്രൻ
2. ,, മണിയൂർ ഇ. ബാലൻ
3. ,, എൻ. ഭാസ്കരപിള്ള
4. ,, സി.എൻ. ഗംഗാധരൻ നായർ
5. ,, പി. ഗോപാലകൃഷ്ണൻ നായർ
6. ,, ജയിംസ് മണിമല
7. ,, ജോസഫ് കുറവിലങ്ങാട്
8. ,, എൻ. കൃഷ്ണൻകുട്ടി
9. ,, കെ. കൃഷ്ണൻ നായർ
10. ,, വി. പി. കുഞ്ഞിരാമപ്പൊതുവാൾ
11. ,, കുര്യൻ വേമ്പനി
12. ,, എ. നാരായണൻ എമ്പ്രാന്തിരി
13. ,, കെ. വി. രാമനാഥൻ
14. ,, സി. കെ. ശ്രീവത്സൻ
15. ,, കെ. സുകുമാരൻനായർ
16. ,, എൻ. വാസുദേവൻ നമ്പ്യാതിരി
17. ,, കെ. വേലായുധൻ

ERNAKULAM

താളുകൾ മറിക്കുമ്പോൾ

ബലി	....	1
ശിംശോനും ദലീലയും	...	6
വരുന്നതൊക്കെ നന്മയ്ക്കു്	...	17
നീല നദിയുടെ കരയിൽ	...	22
കാനാൻ ദേശത്തേയ്ക്കു്	...	26
സോളമന്റെ നീതി	....	34
സ്വപ്നം തന്നെ സ്വപ്നം	...	38
നാമിയും മരുമക്കളും	...	49
റബേക്കാ എന്ന നല്ല പെണ്ണു്	...	54
ധനവാനും ലാസറും	....	58
മുടിയനായ പുത്രൻ	...	62

ബൈബിൾ കഥകൾ

1

ബലി

കോഴി കൂവി. അബ്രാഹം ഉണർന്നെണീററു. പുറത്തിറങ്ങി നോക്കി. കിഴക്ക വെളുത്തുതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം മകനെ കുലുക്കി വിളിച്ചു. അവൻ മൂടിപ്പുതച്ചുകിടന്നു് ഉറങ്ങുകയാണു്. വീണ്ടും വിളിച്ചു. അവൻ വിളികേട്ടു. എന്നിട്ടു് ഒന്നുകൂടെ ചുരുണ്ടു കൂടിക്കിടന്നു. നല്ലകുളിരു്! കിടന്നുറങ്ങാനല്ലാതെ എണീക്കാൻ ആക്കും തോന്നാത്ത സമയം. അവൻ ചെവിയോർത്തു. പഴുത്ത കുരുമുളകുമണികൾപോലെ മഞ്ഞുതുള്ളികൾ കരിയിലകളിൽ ഇററിററു വീഴുന്നു. ചെറിയ കാററു ചൂളം വിളിച്ചുകൊണ്ടു കടന്നുപോകുന്നു. പിതാവു് എന്തിനാണു് വിളിക്കുന്നതു്? വല്ലകാര്യവുമുണ്ടോ? അതോ വെറുതേ വിളിക്കുകയാണോ? അവൻ ചിന്തിച്ചു. ഇനി വിളിച്ചാലുടനെ എഴുന്നേററുകളയാമെന്നു വിചാരിക്കുകയും ചെയ്തു.

അബ്രാഹം വീണ്ടും വിളിച്ചു:—

"ഇസഹാക്കേ! വേഗം എണീക്കു്. നമുക്കു് ഇന്നു ഒരു യാത്ര പോകണം. വെയിലുറച്ചാൽ നടക്കാൻ പ്രയാസം."

ഇസഹാക്കു് പിടഞ്ഞെണീററു. ദൂരയാത്ര അവന്നു് ഇഷ്ടമാണു്. കാടും മലകളും കണ്ടുകണ്ടങ്ങനെ നടക്കുക! നല്ലരസമുള്ള കാര്യം.

അബ്രാഹവും ഇസഹാക്കും ഒരു കഴുതപ്പുറത്തുകയറി യാത്ര തിരിച്ചു. വിറകു തുടങ്ങിയ സാധനങ്ങളുമായി വേലക്കാരും

കൂടെ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഒരു നീണ്ട യാത്രയായിരുന്നു അതു്. എങ്കിലും ഇസഹാക്കിനു മടുപ്പുതോന്നിയില്ല. ചുററുമുള്ള കാഴ്ചകൾ മനംകവരുന്നതാണു്. പച്ചപിടിച്ച കുന്നുകൾ, പല വർണ്ണമുള്ള പുഷ്പങ്ങൾ, എല്ലാം അവനു ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. പച്ചനിറമുള്ള വള്ളിച്ചെടികളിൽ വെളുപ്പും ചുവപ്പുമുള്ള ഈ പൂക്കൾ എങ്ങനെ ഉണ്ടാകുന്നുവെന്നു അവൻ ആലോചിച്ചു. നീലാകാശത്തിലൂടെ പറന്നുപോകുന്ന കിളികൾക്കു് ഈ മധുരസ്വരവും നിറപ്പകിട്ടും ആരു കൊടുത്തതാണെന്നറിയാൻ ആഗ്രഹിച്ചു. ദൈവമാണു് ഇവയെല്ലാം സൃഷ്ടിച്ചതെന്നു പിതാവു് പറഞ്ഞുകേട്ടപ്പോൾ ദൈവത്തിൻെറ കഴിവുകൾ ഓർത്തു് അവൻ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. എല്ലാ വസ്തുക്കളെയും ദൈവം സൃഷ്ടിച്ചതുകൊണ്ടു് അവയെക്കാൾ കൂടുതലായി ദൈവത്തെയാണു് സ്നേഹിക്കേണ്ടതെന്നു് അപ്പൻ മകനു പറഞ്ഞുകൊടുത്തു.

മൂന്നു ദിവസത്തെ യാത്രയ്ക്കുശേഷം അവർ 'മോറിയാ' പർവ്വതത്തിൻെറ അടിവാരത്തിലെത്തി. അബ്രാഹം വേലക്കാരെ അവിടെ നിത്തി. അവർ ചുമന്നുകൊണ്ടുവന്ന വിറകുകെട്ടു് ഇസഹാക്കിൻെറ തലയിൽ വച്ചുകൊടുത്തു. പിന്നെയും അവർ യാത്ര തുടൎന്നു. അബ്രാഹത്തിൻെറ കൈയിൽ തീയും ഒരുകത്തിയും ഉണ്ടായിരുന്നു.

മലമുകളിലേയ്ക്കാണു് അവർ നടന്നതു്. അപ്പൻ എന്തോ ചിന്തയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്നതായി കണ്ടിട്ടു് ആ മകൻ അദ്ദേഹത്തോടു കൂടുതൽ വൎത്തമാനം പറഞ്ഞില്ല. അവനു ധാരാളം കാഴ്ചകൾ കാണാനുണ്ടു്. അങ്ങകലെ മലമുകളിൽ വെള്ളമേഘങ്ങൾ, ചെമ്മരിയാടുകളെപ്പോലെ ചിതറിനടക്കുന്നു. കാക്കകൾ വട്ടൻ കൊത്തുമ്പോൾ, കന്നുകാലികൾ ചരിഞ്ഞുമലർന്നു കിടക്കുന്നതുപോലെ മലയുടെ വശങ്ങളിൽ കരിമ്പാറകളും വെള്ളാരൻപാറകളും കിടക്കുന്നു. മോറിയാ മലയ്ക്കുമീതേ കമഴ്ത്തിയ നീലക്കിണ്ണംപോലെ ആകാശം നിൽക്കുന്നു. എത്ര നല്ല കാഴ്ചകൾ!

ഇതൊന്നും കാണാൻ അച്ഛനെന്തേ കൗതുകം തോന്നാത്തതു്? ഇസഹാക്ക് ആലോചിച്ചു. അച്ഛന് വല്ലാത്ത വിഷാദം തന്നെ. എന്താകാം കാരണം? അവൻ ചോദിച്ചു:—

"അച്ഛാ, നമ്മൾ എങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നതു്?"

"ഈ മലയുടെ മുകളിലേയ്ക്കു്."

"നമ്മൾ ദൈവത്തിനു ബലിനൽകാൻ പോവുകയാണോ?"

"അതേ മകനെ!"

അച്ഛൻ അതു വെറുതേ പറയുകയാണു്. എന്നെ കളിപ്പിക്കാൻ:

"അല്ല മകനേ!"

"അങ്ങനെയെങ്കിൽ നമുക്കു വിറകുണ്ടു്; തീയുണ്ടു്; ബലികഴിക്കാനുള്ള കുഞ്ഞാടില്ലല്ലോ!"

"മകനേ, ദൈവത്തിന്റെ കല്പനയനുസരിച്ചു് നമ്മൾ ബലികഴിക്കാൻ പോകുകയാണു്. മലമുകളിൽ ചെല്ലുമ്പോൾ ദൈവം തന്റെ ബലിക്കുള്ള ആടിനെയും തരും."

അവസാന വാക്കുകൾ പറയുമ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ തൊണ്ടയിടറി, കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞു. പിതാവിനെ സങ്കടപ്പെടുത്തേണ്ടല്ലോ എന്നു കരുതി കൂടുതലൊന്നും മകൻ ചോദിച്ചില്ല.

ഇസഹാക്കിനെ ബലികഴിക്കാൻ ദൈവം ആവശ്യപ്പെട്ട വിവരം അബ്രാഹം ആരെയും അറിയിച്ചിരുന്നില്ല. സ്വന്തം പുത്രനെ ബലി നൽകാൻ അദ്ദേഹം ആഗ്രഹിച്ചിരുന്നതല്ല. പക്ഷേ എന്തുചെയ്യാം? ഒരു രാത്രിയിൽ ദൈവത്തിന്റെ സ്വരം അബ്രാഹം കേട്ടു:—

"നിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട പുത്രനെ മോറിയാ മലയിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി എനിക്കായി ബലികഴിക്കുക."

ഇതുകേട്ടിട്ട് അബ്രാഹം അമ്പരന്നില്ല. തൻെറ ഓമന പ്പുത്രൻെറ ജീവനുവേണ്ടി ദൈവത്തോട് അപേക്ഷിച്ചില്ല. ദൈവം തന്ന പുത്രനെ അവിടുന്നു തിരികെ ചോദിക്കുന്നുവെന്നേ അദ്ദേഹം വിചാരിച്ചുള്ളു. ഇക്കാര്യം അദ്ദേഹം ആരോടും പറഞ്ഞില്ല; ഭാര്യയായ സാറായോടുപോലും. ദൂരയാത്രയ്ക്കു അപ്പനും മകനും ഒരുങ്ങുന്നതു കണ്ടിട്ട് സാറാ ചോദിച്ചു:—

"രണ്ടുപേരുംകൂടി എങ്ങോട്ടാണു പോകുന്നതു്?" അബ്രാഹം പറഞ്ഞു:—

"വളരെ ദൂരെച്ചെന്നു ബലിയർപ്പിക്കാനാണ് ദൈവ കല്പന." ഇത്രയും അകലെ മകനെ കൊണ്ടുപോകുന്നതിൽ സാറായ്ക്കു വിഷമം തോന്നി. എന്നാൽ ദൈവഭക്തയായ ആ സ്ത്രീ എതിരൊന്നും പറഞ്ഞില്ല.

കഴിഞ്ഞകാര്യങ്ങൾ ഇപ്രകാരം ഓൎത്തുകൊണ്ടു് അപ്പനും മകനും പൎവ്വതമുകളിൽ ചെന്നു. ഒരു ചെറിയ ജീവിയുടെ പോലും ഒച്ച അവിടെ കേൾപ്പാനില്ല. എങ്ങും ശാന്തത. കാററുപോലും വീൎപ്പടക്കി നിൽക്കുന്നു. താഴോട്ടു നോക്കിയാൽ ആഴമുള്ള മലയിടുക്കുകളും മുകളിലേയ്ക്കു നോക്കിയാൽ ആകാശവും മാത്രം. വേറൊന്നും കാണാനില്ല.

പിതാവും പുത്രനുംകൂടി കല്ലുകൾ പെറുക്കിക്കൂട്ടി ഒരു ബലിപീഠം ഉണ്ടാക്കി. വിറകു അതിൽ അടുക്കിവച്ചു. ഇനി അതിൽ ബലിയ്ക്കുള്ള ആടിനെ കയററിനിൎത്തിയാൽ മതി. ഇസഹാക്ക് ചുററും നോക്കി. ആട് എങ്ങും ഇല്ല. അവൻ അപ്പൻെറ മുഖത്തേയ്ക്കുനോക്കി. ആ പിതാവ് നിറഞ്ഞകണ്ണു കളോടെ കയർ തപ്പിയെടുക്കുകയാണ്. അദ്ദേഹം അവൻെറ കൈ കാലുകൾ കെട്ടി. അവനെ എടുത്ത് ബലിപീഠത്തിൽ കിടത്തി. ഒരു കുഞ്ഞാടിനെപ്പോലെ അവൻ അനുസരിച്ചു. തന്നെ യാണ് പിതാവ് ബലികഴിക്കാൻ പോകുന്നതെന്ന് അവനു മന

സ്ഥൂലമായി. പ്രായമായ പിതാവിന്റെ പിടി വിടുവിച്ചിട്ടു് അവിടെനിന്നു് ഓടിപ്പോകാൻ ആ മിടുക്കനു് ഒരു പ്രയാസവും ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അവൻ അതു് ആഗ്രഹിച്ചില്ല. പിതാവിനെ അനുസരിക്കുകതന്നെയെന്നു് അവൻ നിശ്ചയിച്ചു.

അബ്രാഹം വലതുകൈയിൽ കത്തിയെടുത്തു. ഇസഹാക്കു് കണ്ണുകളടച്ചു. കഴുത്തിൽ കത്തിവീഴുന്നതു് ഓർത്തുകിടന്നു. അദ്ദേഹം വെട്ടാനായി കത്തി ഉയർത്തി. പെട്ടെന്നു് ആരോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ കൈകൾ തടഞ്ഞു. ആരാണതു്? അബ്രാഹം നോക്കി. ഒരു മാലാഖ കൺമുൻപിൽ നില്ക്കുന്നു. ദൈവദൂതൻ അദ്ദേഹത്തോടു പറഞ്ഞു:—

“നീ മകനെ കൊല്ലരുതു്. ദൈവത്തിനു വേണ്ടി നിന്റെ ഏകപുത്രനെപ്പോലും ബലിയർപ്പിക്കാൻ നീ മടിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ടു് ദൈവം നിന്നിൽ പ്രസാദിച്ചിരിക്കുന്നു.”

അബ്രാഹത്തിന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷംകൊണ്ടുനിറഞ്ഞു. എന്നാൽ ബലിയ്ക്കു് ഒരുങ്ങിയിട്ടു് അതു പൂർത്തിയാക്കാൻ സാധിക്കാതെ വരുന്നല്ലോ എന്നു വിചാരിച്ചു് അദ്ദേഹം ദുഃഖിച്ചു. എന്തോ ഒരനക്കം കേട്ടു് അദ്ദേഹം പിന്നിലേയ്ക്കു നോക്കി. വള്ളിക്കാട്ടുകളുടെ ഇടയ്ക്കു് ഒരു ചെറിയ മുട്ടനാടു് കുടുങ്ങിക്കിടക്കുന്നു! അദ്ദേഹം അതിനെ എടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു, ബലിപീഠത്തിൽ നിർത്തി മകനു പകരം അതിനെ ബലികഴിച്ചു.

2

ശിംശോനും ദലീലയും

ആനയെപ്പോലെ തടിച്ചുകൊഴുത്ത ആ മനുഷ്യൻ വരുന്നതു കണ്ടപ്പോൾ വഴിവക്കിൽനിന്ന കുട്ടികൾ പേടിച്ചുപോയി. കണ്ടവർ കണ്ടവർ വീടുകളിലേയ്ക്കു ഓടി. അവർ വീടുകളിൽ ചെന്നു പറഞ്ഞു:

"അതാ! ഒരു രാക്ഷസൻ പോകുന്നു." ആളുകൾ പുറത്തിറങ്ങിവന്നു നോക്കി. നേരുതന്നെ. പൊന്നുനിറത്തിലൂടെ ഒരു മല പതുക്കെ നടന്നുവരുന്നു! അവർ സൂക്ഷിച്ചു നോക്കി. "ശിംശോനാണതു്. ഇസ്രായേലിലെ വീരൻ" ജനങ്ങൾ തുള്ളിച്ചാടിപ്പറഞ്ഞു:—

"തടിമാടൻ ശിംശോൻ ഇതാ വീണ്ടും നമ്മുടെ ഗ്രാമത്തിലേയ്ക്കു വന്നിരിക്കുന്നു."

സ്ത്രീകളും കുട്ടികളുമെല്ലാം വന്നുനോക്കിനിൽക്കുകയാണു്, ആ ഭീമനെ കാണാൻ. അവർ ശിംശോനെന്നു കേട്ടിട്ടേയുള്ളു. ഇന്നാണു് നേരിട്ടുകാണുന്നതു്. എല്ലാവർക്കും സന്തോഷമായി. അദ്ദേഹം അവരുടെ പ്രിയപ്പെട്ട നേതാവാണു്—ഇസ്രായേൽക്കാരെ രക്ഷിക്കുന്ന വീരൻ! ശത്രുക്കളായ പലസ്തീൻകാരെ നശിപ്പിക്കാൻ ഇദ്ദേഹത്തിന്നല്ലാതെ ആൎക്കു് സാധിക്കും? അതുകൊണ്ടു് ശിംശോൻ എന്തു വികൃതി കാണിച്ചാലും ആളുകൾക്കു പരാതിയില്ല.

കഴുത്തുവരെ നീണ്ടുകിടക്കുന്ന ചുരുണ്ടമുടി. മലന്തത്തയുടെ ചുണ്ടുപോലെയുള്ള മൂക്കു്. നീലനക്ഷത്രംപോലെയുള്ള കണ്ണുകൾ. ഇരുമ്പുലയ്ക്കപോലെയുള്ള കൈകൾ. പനങ്കുററിപോലെയുള്ള കാലുകൾ. ഇമ്മാതിരി ആകൃതിയുള്ള ഒരാളെ ആരാണു് നോക്കിനിൽ

ക്കാത്തതു്? വന്നുകാണുന്നവർ പറയും: "ഓഹോ! ഇതാണു് ശിംശോൻ! ആളു് ഒന്നുകാണാൻ മാത്രമുണ്ടു്."

ശിംശോൻ ഉൾനാട്ടിലെ പൊതുനിരത്തിലൂടെ പോകുമ്പോൾ അയാളെ പരിചയമുള്ള പ്രായംചെന്ന ആളുകൾ ഓരോന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു. തന്റെ ചുറ്റും കൂടിനിന്നവരോടു് ഒരു വൃദ്ധൻ പറഞ്ഞു:—

ഈ വീരൻ വയലുകളിലും കുററിക്കാടുകളിലും നിന്നു് കുറുനരികളെ പിടിച്ചു. എട്ടും പത്തുമല്ല; മുന്നൂറു് എണ്ണത്തെ! ചരടുകൊണ്ടു് ഈരണ്ടു നരികളുടെ വാലു കൂട്ടിക്കെട്ടി. അതിൽ ഓരോ തീപ്പന്തവും തിരുകിവച്ചു. അങ്ങനെ നൂററമ്പതു ജോടി കുറുനരിപ്പട്ടാളത്തെ തയ്യാറാക്കി നിർത്തി. പിന്നെ പന്തങ്ങൾക്കു തീകൊളുത്തി പലസ്തീൻകാരുടെ വയലുകളിലേയ്ക്കു ഓടിച്ചു. നരികൾ നാലുവഴിക്കും ഓടി. വിളഞ്ഞുനിൽക്കുന്ന നെല്പാടങ്ങളിലൂടെ—ഗോതമ്പുവയലുകളിലൂടെ— കച്ചിയും നെല്ലും കൂട്ടിയിട്ടിരിക്കുന്ന കളങ്ങളിലൂടെ, എല്ലാം. സകലവും തീപിടിച്ചുനശിച്ചു."

കഥ കേട്ടുകൊണ്ടിരുന്നവരിൽ ഒരാൾ ചോദിച്ചു:—

"എന്തിനാണു, ശിംശോൻ ഈ കുസൃതികാണിച്ചതു്?"

"അതൊരു തമാശയുള്ള കാര്യമാണു്. ഇയാൾ ഒരു പലസ്തീൻകാരിയെ കല്യാണം കഴിച്ചു. മാതാപിതാക്കൾ കഴിയാവുന്നതു തടഞ്ഞു. പക്ഷേ ശിംശോൻ കേൾക്കേണ്ടേ? ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ നിത്യശത്രുക്കളാണു് പലസ്തീൻകാർ. ആ വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു പെണ്ണിനെ വിവാഹം കഴിക്കുന്നതു നല്ലതല്ലെന്നു് ഇസ്രായേൽക്കാർ ഒന്നടങ്കം ഇയാളോടു പറഞ്ഞു. പക്ഷേ അതൊന്നും ഇയാൾ വകവച്ചില്ല. ആ വിവാഹം കഴിക്കുകതന്നെ ചെയ്തു. ഭാര്യയുടെ പിതാവിന്നു് ഇയാളോടു വെറുപ്പായിരുന്നു. ഭാര്യക്കും ഉള്ളുകൊണ്ടു സ്നേഹമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇതു മനസ്സിലാക്കിയ ശിംശോൻ ഭാര്യയെയും പിതാവിനെയും ഒരു നല്ല പാഠം

പഠിപ്പിക്കാൻ വേണ്ടിഇങ്ങനെ ചെയ്തതാണു്. അവരുടെ വിളനിലങ്ങളാണു് കൂട്ടത്തലും നശിച്ചതു്."

"ഇതൊരു ചെറിയ വികൃതിത്തരമല്ലേ ആകുന്നുള്ളു? ഇതിനെക്കാൾ രസംപിടിച്ച സംഭവങ്ങൾ വേറെയുണ്ടു്" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഒരാൾ വേറൊരു കഥ പറയാൻ തുടങ്ങി:

"ഈ ശിംശോൻ കുറെ പലസ്തീൻകാരെ കൊന്നശേഷം യൂദയാനാട്ടിലുള്ള ഒരു ഗുഹയിൽ താമസിക്കുകയായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തെ പിടിച്ചു വധിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി പലസ്തീൻ സൈന്യം അങ്ങോട്ടു വന്നു. അവർ ഇസ്രായേൽക്കാരോടു പറഞ്ഞു:

"ഞങ്ങൾ ശിംശോനെ പിടിച്ചുകൊണ്ടു പോകാനാണു് വന്നിരിക്കുന്നതു്. നിങ്ങൾ അയാളെ എവിടെയോ ഒളിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. മര്യാദയ്ക്കു് അയാളെ പിടിച്ചുതന്നാൽ ഞങ്ങൾ നിങ്ങളെ വെറുതേ വിട്ടേക്കാം. അല്ലെങ്കിൽ നിങ്ങളെ മുഴുവൻ കൊന്നൊടുക്കും."

ശിംശോൻെറ സ്വന്തം വർഗ്ഗത്തിൽപ്പെട്ട പത്തുമൂവായിരം ഇസ്രായേൽക്കാർ അദ്ദേഹം താമസിക്കുന്ന ഗുഹയിൽച്ചെന്നു വിവരങ്ങൾ പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ അനുവാദത്തോടെ അവർ രണ്ടു ഇരുമ്പുചങ്ങലയിട്ടു് അദ്ദേഹത്തെ പൂട്ടി. പലസ്തീൻകാരുടെ പാളയത്തിൽ കൊണ്ടുചെന്നു കൊടുത്തു.

ശിംശോനെ കണ്ടപ്പോഴ് പലസ്തീൻകാർ ആർത്തുവിളിച്ചു. ഉടനെ തന്നെ അദ്ദേഹത്തെ കൊല്ലുന്നതിനുള്ള ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തു. വധിക്കുന്നതു കാണാൻ അനേകം ആളുകൾ ചുറ്റുംകൂടി. ആ മല്ലൻ ശരിക്കു് ഒന്നു നിവർന്നുനിന്നു് ശ്വാസം വിട്ടു. നിമിഷനേരം കൊണ്ടു രണ്ടുതുടലും പൊട്ടിച്ചു ദൂരെയെറിഞ്ഞു. ഒരു കഴുതയുടെ താടിയെല്ലു് അവിടെ ഒരിടത്തു കിടന്നിരുന്നു. അതു് എടുത്തുകൊണ്ടു് അദ്ദേഹം ശത്രുക്കളുടെ നേരേ പാഞ്ഞടുത്തു. ആയിരം പലസ്തീൻകാരെ അതുകൊണ്ടുതന്നെ വകവരുത്തി?"

ശിംശോനെ നോക്കിക്കൊണ്ടു് ആളുകഠം ഇങ്ങനെ ഓരോ വീരകഥ പറയുമ്പോഠം അദ്ദേഹം ആ വഴിയിലൂടെ നടക്കുകയായിരുന്നു. പല സ്ത്രീകളും വാതിലുകളിലൂടെയും ജന്നലുകളിലൂടെയും അദ്ദേഹത്തെ നോക്കിക്കൊണ്ടുനുണ്ടായിരുന്നു. അതിൽ ഒരു സ്ത്രീ പറഞ്ഞു:—

"ഇന്നു് വളരെ സന്തോഷിച്ചാണല്ലോ നടപ്പു്. ചിരിക്കുമ്പോഠം ദേഹം മുഴുവൻ കുലുങ്ങുന്നുണ്ടല്ലോ."

ശിംശോൻ ഇതുകേട്ടു. എവിടെ നിന്നാണു് ഈ മധുരസ്വരം? തിരിഞ്ഞുനോക്കി. ഒരു സുന്ദരി പുഞ്ചിരിച്ചുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നു. അദ്ദേഹം നോക്കുന്നതുകണ്ടപ്പോഠം അവഠം ചോദിച്ചു.

"അങ്ങുതന്നെയോ പേരുകേട്ട ശിംശോൻ?"

"ആളുകഠം എന്നെ ശിംശോനെന്നാണു് വിളിക്കുന്നതു്."

"അങ്ങു ഒരു സിംഹത്തെ തല്ലിക്കൊന്നുവെന്നു പറയുന്നതു കേട്ടല്ലോ. നേരാണോ? ഒരു കഴുതയുടെ താടിയെല്ലുകൊണ്ടു് ആയിരം പലസ്തീൻകാരെ അടിച്ചുകൊന്നുവെന്നു പറയുന്നതു് നേരോ?"

ശിംശോൻ മറുപടി പറഞ്ഞു:—

"ഓ! ഒരു സിംഹക്കുട്ടിയെ കൊന്നുവെന്നുള്ളതു ശരി. പലസ്തീൻകാരുടെ കാര്യവും ഉള്ളതുതന്നെ. ആളുകഠം പൊലിപ്പിച്ചു പറയുമെന്നു നിങ്ങഠംക്കറിഞ്ഞുകൂടേ?"

"നിങ്ങഠം ശിംശോനാണോ? എന്നാൽ പിന്നെയൊന്നും പറയേണ്ട. എനിക്കെല്ലാം അറിയാം. ഞാൻ ദലീലയാണു്. എന്നെ പറഞ്ഞു കളിപ്പിക്കാൻ നോക്കേണ്ട."

ശിംശോൻ അതു കേട്ടുകൊണ്ടുനടന്നു. ദലീലയെക്കുറിച്ചു് അദ്ദേഹവും കേട്ടിട്ടുണ്ടു്. പലസ്തീൻകാരിയായ ഒരു സുന്ദരിയാണവഠം. അവളെ അറിയാത്തവർ ആ നാട്ടിലില്ല.

പിറേറ ദിവസവും ശിംശോൻ ആ വഴിക്കുതന്നെ വന്നു. അന്നും ദലീലയുമായി അദ്ദേഹം സംസാരിച്ചു. ഈ പതിവു് പല ദിവസവും തുടൎന്നു. കുറച്ചു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം അവരുടെ വിവാഹം നടന്നു. കുറേക്കാലത്തേയ്ക്കു ആ നാട്ടിലെ സംസാര വിഷയം ശിംശോന്റെ വിവാഹവാൎത്തയായിരുന്നു. കേട്ടവർ കേട്ടവർ പറഞ്ഞു. "ഈ ദലീല അയാളെ ചതിക്കും."

പലസ്തീൻ രാജ്യത്തെ പ്രമാണികൾ ഈ കല്യാണ വാൎത്ത അറിഞ്ഞു. ദലീലയുടെ വീട്ടിൽവച്ചു് ശിംശോനെ പിടികൂടണ മെന്നു് അവർ തീരുമാനിച്ചു. അതിനുള്ള വഴികൾ അവർ ആലോചിച്ചു തുടങ്ങി. പലസ്തീനായിലെ അഞ്ചുപ്രഭുക്കന്മാർ ഒരു ദിവസം ദലീലയുടെ അടുക്കൽ വന്നു. അവർ അവളുടെ സൗന്ദര്യ ത്തെ പുകഴ്ത്തി. അവളുടെ സാമൎത്ഥ്യത്തെ സ്തുതിച്ചു. താൻ വലിയ ആളാണെന്നു അവൾക്കു തോന്നി. അവർ പറഞ്ഞു:—

"ദലീല, നീ അല്ലാതെ ശിംശോനിൽ നിന്നു് പലസ്തീൻ കാരെ രക്ഷിക്കാൻ വേറാരുമില്ല. അവന്നു് എന്തോ വലിയ ഒരു ശക്തിയുണ്ടു്. ഇരുമ്പുചങ്ങലയിട്ടു പൂട്ടിയാലും അവനതു വാഴനാരു പോലെ പൊട്ടിക്കുന്നു. ആയിരംപേർ ഒരുമിച്ചു് എതിൎത്താലും അവൻ പുല്ലുപോലെ അവരെ തകൎത്തുകളയുന്നു. അവന്റെ ഈ ശക്തിയുടെ രഹസ്യം എന്താണെന്നു നീ കണ്ടുപിടിക്കണം. നിനക്കു ആയിരക്കണക്കിനു വെള്ളിനാണയങ്ങൾ തരാം."

ദലീലയ്ക്കു സന്തോഷമായി. ഇഷ്ടംപോലെ പണംനേടാം. പലസ്തീൻ രാജ്യമൊട്ടാകെ പേരു് പ്രസിദ്ധമാകും. അവൾ പറഞ്ഞു:—"ഞാൻ നോക്കട്ടെ."

ശിംശോൻ ദലീലയുടെ വീട്ടിൽ വന്നു. അവൾ പുഞ്ചിരി യോടെ സ്വീകരിച്ചു. മദ്യം പകൎന്നു കൊടുത്തു. പാട്ടുപാടി രസി പ്പിച്ചു. നേരമ്പോക്കുപറഞ്ഞു ചിരിപ്പിച്ചു. പിന്നീടു് അവൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു ചോദിച്ചു.

"അങ്ങയുടെ അത്ഭുതപ്രവൃത്തികളെക്കുറിച്ച് ഞാൻ കേട്ടിട്ടുണ്ട്. എന്തോ ഒരു രഹസ്യശക്തി അങ്ങേയ്ക്കുണ്ട്. അതെന്തെന്ന് ആർക്കും അറിയാൻ പാടില്ല. എന്താണ് അങ്ങയുടെ ഈ ശക്തിയുടെ രഹസ്യം? ഞാൻ മററാരോടും പറയുകയില്ല, ജീവനുണ്ടെങ്കിൽ മിണ്ടുകില്ല."

ശിംശോനു തോന്നി, കാലക്കേടിനുള്ള വഴിതെളിഞ്ഞു വരുന്നു! പെണ്ണുങ്ങൾ ആരായാലും രഹസ്യം സൂക്ഷിക്കുന്നവരല്ല. അദ്ദേഹം ഒന്നും മിണ്ടാതെ നിന്നു.

ദലീല പിന്നെയും പറയുകയാണ്.

. "അങ്ങയെ രണ്ടു ഇരുമ്പുചങ്ങലകൊണ്ടുകെട്ടി. അതു പട്ടു ചരടുപോലെ പൊട്ടിച്ചുകളഞ്ഞല്ലോ! അപ്പോൾ ഒന്നുകൊണ്ടും അങ്ങയെ പിടിച്ചുകെട്ടാൻ പററുകയില്ല അല്ലേ?"

"പററും" ശിംശോൻ അല്പം ആലോചിച്ചുശേഷം പറഞ്ഞു:—

"പക്ഷേ ചങ്ങല കൊണ്ടു പററുകില്ല. ഏഴു പച്ചവള്ളികൾ കൊണ്ട് എന്നെ കെട്ടാൻ കഴിയും. അപ്പോൾ ഞാൻ തീരെ ബലം കുറഞ്ഞവനായിത്തീരുകയും ചെയ്യും."

ദലീലയ്ക്കു ഒരുനിധി കിട്ടിയതുപോലായി. ഓരോവർത്തമാനം പറഞ്ഞു കൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനിടയ്ക്കു ശിംശോൻ ഉറക്കം തുടങ്ങി. അവൾ ഏഴു പച്ചവള്ളികൾ കൊണ്ടുവന്നു. ശിംശോൻ കിടക്കുന്ന കട്ടിലിനോടുചേർത്തു അദ്ദേഹത്തെ കെട്ടി. നല്ലഉറക്കമായതിനാൽ അദ്ദേഹം ഒന്നും അറിഞ്ഞതേയില്ല. അപ്പോൾ ദലീല വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:—

"ശിംശോൻ! ശിംശോൻ! പലസ്തീൻകാർ വരുന്നു!" അയാൾ ഞെട്ടിയെണീററു. അതോടെ കെട്ടിയിരുന്ന ചരടുകൾ ഒന്നൊഴിയാതെ പൊട്ടി. ശിംശോൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. പററിയ അമളി പുറമേ കാണിക്കാതെ ദലീലയും ചിരിച്ചു.

"എന്നോട്ട് അങ്ങു നേരോ നുണയോ പറയുന്നതെന്ന് ഞാൻ ഒന്നു പരീക്ഷിക്കുകയായിരുന്നു. ഇവിടെ ഒരു പലസ്തീൻകാരനും വന്നില്ല. എങ്കിലും എന്നെയിങ്ങനെ കളിപ്പിച്ചതു ശരിയായില്ല. എന്നോട്ട നേരുപറഞ്ഞാൽ എന്താണു കുഴപ്പം?" ദലീല ശിംശോനോട്ട ചോദിച്ചു.

"നീ പിണങ്ങേണ്ട. ഞാൻ പറഞ്ഞുതരാം. ഒരു കയർ കൊണ്ടു എന്നെ വരിഞ്ഞുകെട്ടുക. അപ്പോൾ ഞാൻ ദുർബ്ബലനായിത്തീരും. പക്ഷെ ഒരു പുതിയ കയർ കൊണ്ടുവേണം കെട്ടാൻ." ഇത്തവണ ശിംശോൻ സത്യം തന്നെ പറഞ്ഞുവെന്നു ദലീല വിശ്വസിച്ചു.

പിറേറദിവസം രാത്രിയായി. ശിംശോൻ കൂർക്കം വലിച്ച് ഉറക്കമാണ്. ദലീല കയർകൊണ്ടു അദ്ദേഹത്തെ മുറുകെ കെട്ടി. അവൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു:—

"ശിംശോൻ! വേഗം എണീററു് ഓടിക്കോ! പലസ്തീൻകാർ വന്നുകഴിഞ്ഞു."

അദ്ദേഹം ചാടിയെണീററു. കയർ പൊട്ടിത്തെറിച്ചു പോയിരുന്നു. ദലീലയ്ക്കു കോപം വന്നു. "നിങ്ങൾക്ക് എന്നെ അശേഷം വിശ്വാസമില്ല. എന്തിനാണ് എന്നോട് ഇത്രമാത്രം ഒളിക്കുന്നതു്? എന്നോട്ട സ്നേഹമില്ലെങ്കിൽ ഇനി നിങ്ങൾ ഇവിടെ വരണ്ട." ദലീല മുഷിഞ്ഞു പറഞ്ഞു:

"ഇനി നിന്നെ ഞാൻ മറയ്ക്കുന്നില്ല. ഇതാ നേരു്——വെളിപ്പെടുത്തുകയാണ്. ഈ രഹസ്യം നീ ആരോടും പറഞ്ഞു പോകരുതു്. എൻെറ കാര്യത്തിൽ ചരടും കയറുമൊന്നും ഫലിക്കുകയില്ല. എൻെറ ശക്തി എൻെറ തലയിലാണ്. എൻെറ തലയിൽ നിന്നും ഏഴുമുടി എടുത്തു് നിൻെറ നെയ്ത്തു തറിയിലെ ഇഴകളിൽ കെട്ടിയിടണം. അതോടെ എൻെറ ശക്തി കുറയും. പിന്നെ ഒരു തളർവാതരോഗിയെപ്പോലെ എന്നെ അങ്ങോട്ടോ

ഇങ്ങോട്ടോ മറിച്ചിടാം". ശിംശോൻ ഇതുപറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു് ഒന്നു നെടുവീർപ്പിട്ടു.

രഹസ്യത്തിന്റെ ഉള്ളറ തുറന്നുകാട്ടിയതുപോലെ തോന്നി ദലീലയ്ക്കു്. അടുത്തദിവസം രാത്രിയിൽ അവൾ അതും പരീക്ഷിച്ചു. "പലസ്തീൻകാർ വരുന്നേ" എന്നു വിളിച്ചു പറഞ്ഞു. ശിംശോൻ തലയൊന്നു വെട്ടിച്ചുനോക്കി. നെയ്ത്തുതറി ദൂരെ തെറിച്ചുവീണു. എല്ലാം തകർന്നു. ശിംശോൻ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു കൊണ്ടു് പുറത്തേയ്ക്കു പോകുകയും ചെയ്തു.

പിന്നീടു് ഒന്നുരണ്ടു ദിവസം കഴിഞ്ഞാണു് ശിംശോൻ ആ വീട്ടിൽ വന്നതു്. അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടപ്പോഴേ "ഇത്ര ക്രൂരനായ മനുഷ്യനുണ്ടോ?" എന്നുപറഞ്ഞു ദലീല കരയാൻ തുടങ്ങി. "എന്നെ ഒട്ടും വിശ്വസിക്കാത്ത നിങ്ങളുടെകൂടെ ഇനി ഞാൻ ജീവിക്കുന്നില്ല" എന്നു് അവൾ ഉറപ്പിച്ചു പറഞ്ഞു.

ശിംശോൻ കുഴങ്ങി. അവളുടെ കണ്ണീർ കണ്ടപ്പോൾ അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സലിഞ്ഞു. ഒന്നുകിൽ ദലീലയെ ഉപേക്ഷിക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ തന്റെ ശക്തിയുടെ രഹസ്യം പറഞ്ഞു കൊടുക്കണം. ഇതിൽ ഏതുവേണമെന്നായി അദ്ദേഹത്തിന്റെ ചിന്ത. എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും ഒരു തീരുമാനത്തിലെത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒടുവിൽ വരുന്നതു വരട്ടെയെന്നു നിശ്ചയിച്ചു. രഹസ്യം വെളിപ്പെടുത്താൻ തന്നെ ഉറച്ചു. ശിംശോൻ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

"ഞാൻ ജനനം മുതൽ നസ്രായ വ്രതം അനുഷ്ഠിക്കുന്നവനാണു്. അതായതു് എന്റെ തലയിൽ ഇന്നുവരെ ക്ഷൗരക്കത്തി തൊടുവിച്ചിട്ടില്ല. എന്റെമുടി ക്ഷൗരംചെയ്താൽ അതോടെ ഞാൻ ബലഹീനനാകും. ഇതു ഞാൻ പറയരുതാത്തതാണു്. ഈ രഹസ്യം നിന്റെ ഹൃദയത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുക."

ദലീലയുടെ ഉള്ളുകുളിർത്തു. പേരും പണവും നേടാനുള്ള വഴിതെളിഞ്ഞു വന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു ചെറിയ വഞ്ചനയേ ചെയ്യേണ്ടു.

അതിനു അവർ ഒരുങ്ങുകയും ചെയ്തു. പണവും ഒരു ക്ഷൗരക്കത്തിയും വേണ്ടത്ര ആളുകളുമായി ഉടൻ വന്നുചേരാൻ അവർ പലസ്തീനായിലെ പ്രഭുക്കന്മാരെ അറിയിച്ചു.

രാത്രിയായി. ശിംശോനു മയക്കമരുന്നു ചേർത്ത ഭക്ഷണം ദലീല കൊടുത്തു. അതുകഴിച്ചു മാത്രയിൽ ശിംശോൻ ഉറങ്ങിപ്പോയി. അവർ അയാളുടെ ശിരസ്സ് വളരെ പതുക്കെ തന്റെ മടിയിൽ എടുത്തുവച്ചു. ഒരു പലസ്തീൻകാരനെ അവർ അടുക്കലേയ്ക്കു വിളിച്ചു. അയാൾ ക്ഷൗരക്കത്തികൊണ്ടു ശിംശോന്റെ തലമുടി വടിച്ചുകളഞ്ഞു.

ദലീല നിലവിളിച്ചു പറഞ്ഞു. "ശിംശോനേ, ശിംശോനേ! പലസ്തീൻകാർ വന്നുകഴിഞ്ഞു. നമ്മുടെ വീടിനുചുററും അവർ കാവൽ നിൽക്കുന്നു!"

ശിംശോൻ കണ്ണുതുറന്നു. ചുററും നോക്കി. നേരുതന്നെ. പലസ്തീൻകാർ കൂട്ടംചേർന്നു അവിടെ നിൽക്കുകയാണു്. കുറെ പലസ്തീൻകാരെ കൊല്ലാൻ പററിയ അവസരം. അദ്ദേഹം ചാടിയെണീററു. അവരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു ചെന്നു. അവർ എത്രപേരുണ്ടെങ്കിലും ശിംശോനു് കൂസലില്ല. ഓരോരുത്തരും ഓരോ അടിയ്ക്കേയുള്ളു. പക്ഷേ വല്ലാത്ത ക്ഷീണം. കാലു് നിലത്തു് ഉറയ്ക്കുന്നില്ല. തല കറങ്ങുന്നു. കണ്ണുകൾക്കു ചുററും ഇരുൾ പരക്കുന്നു. എന്താണു് ഇന്നിങ്ങനെ? ശിംശോൻ ചിന്തിച്ചു. ഒരു കാര്യവും കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹം തല തടവി. അത്ഭുതം തന്നെ. ഇടതിങ്ങി വളർന്നുനിന്നിരുന്ന തലമുടിമുഴുവൻ പൊയ്പ്പോയിരിക്കുന്നു. ഒരൊററ രോമവും തലയിലില്ല. തന്റെ ധൈര്യവും ശക്തിയും എങ്ങോ പറന്നുപോയപോലെ തോന്നി ശിംശോനു്. അദ്ദേഹത്തിനു കാര്യം മനസ്സിലായി. ദലീല പററിച്ചു. അദ്ദേഹം ശത്രുക്കളെ എതിർക്കാൻ നിന്നില്ല. അവർക്കു കീഴടങ്ങി. അവർ അദ്ദേഹത്തെ ഇരുമ്പുതുടലിട്ടുപൂട്ടി. തുടലററു പോയാലും രക്ഷ

പ്പെടാതിരിക്കാനായി കണ്ണുരണ്ടും കുത്തിപ്പൊട്ടിച്ചു. 'ഗാസാ' എന്ന സ്ഥലത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. അദ്ദേഹത്തെ ജയിലിൽ അടച്ചു. പൊട്ടക്കണ്ണനായ അദ്ദേഹത്തെക്കൊണ്ടു് അവർ അടിമ വേല ചെയ്യിച്ചു. ഗോതമ്പുപൊടിക്കുകയായിരുന്നു പ്രധാനജോലി. സാധുക്കളായ പെണ്ണുങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ജോലിയാണതു്. ആ വീര നെ കളിയാക്കാനാണു് ആ പണി നൽകിയതു്.

ശിംശോനെ പലസ്തീൻകാർ പിടികൂടിയ വിവരം നാടായ നാടെങ്ങും പരന്നു. പലസ്തീൻകാർ അതിരററു സന്തോഷിച്ചു. ഈ വലിയ വിജയം 'ഗാസാ'യിൽ വച്ചു് ആഘോഷിക്കാൻ അവർ തീരുമാനിച്ചു. വൻപിച്ച ഒരുക്കങ്ങൾ ചെയ്തു. 'ദാഗോൻ' എന്ന ദേവന്റെ അമ്പലത്തിൽ ഒരു ഉത്സവം നടത്താനും ഒരു സമ്മേ ളനം കൂടാനുമാണു് അവർ നിശ്ചയിച്ചതു്. വലിയ ഒരു സമ്മേ ളനപ്പന്തൽ കെട്ടിയുണ്ടാക്കി. ഉത്സവം മോടിയായി കൊണ്ടാടി. അതിനുശേഷം ജനക്കൂട്ടം സമ്മേളനപ്പന്തലിൽ ഒരുമിച്ചു കൂടി. പ്രഭുക്കന്മാരും പ്രധാനസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഇരുന്നു. ദലീ ലയ്ക്കും ഒരു പ്രത്യേകസ്ഥാനം നൽകി. സ്വർണ്ണാഭരണങ്ങൾ അണിഞ്ഞു്, പട്ടുവസ്ത്രം ധരിച്ചു് ഒരുങ്ങിയാണു് അവൾ വന്നതു്. ഒരു പ്രധാനനേതാവിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിലായിരുന്നു അന്നത്തെ സമ്മേളനം. തീനും കുടിയും കഴിച്ചുകൊണ്ടു എല്ലാവരും ആഹ്ലാദ ത്തിൽ മുഴുകി. അപ്പോൾ അദ്ധ്യക്ഷൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:—

"ശിംശോനെ ഇവിടെ കൊണ്ടു വരിക. അവൻ നമ്മുടെ മുമ്പിൽ നിന്നു് നൃത്തം ചെയ്യട്ടെ."

ഇക്കാര്യം എല്ലാവർക്കും ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. ആ തടിമാടന്റെ നൃത്തം ഒന്നു കാണേണ്ടതുതന്നെ.

ശിംശോനെ അടിമയുടെ വേഷമണിയിച്ചു് അവിടെ കൊണ്ടുവന്നു. അയാളെ കണ്ടപ്പോൾ ജനങ്ങൾ ആർത്തു വിളിച്ചു. ചിലർ പരിഹസിച്ചു കൂവി. ചിലർ ചീത്ത വാക്കുകൾ വിളിച്ചു

പറഞ്ഞു. മററു ചിലർ പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. കുറേപ്പേർ താളംകൊട്ടി. ശിംശോൻ എല്ലാം കേൾക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ മനസ്സു് വെന്തുനീറി. ചോര തിളച്ചു. കുറിച്ചു വളർന്നിട്ടുള്ള മുടികളിലൂടെ കൈകളോടിച്ചു. ഒരു തൂണിൽചാരി പന്തലിന്റെ ഉത്തരത്തിൽ പിടിച്ചുകൊണ്ടു് ശിംശോൻ നിന്നു.

പന്തലിന്റെ മേൽത്തളത്തിൽ ഇരുന്നു പ്രഭുക്കന്മാരും പ്രമാണികളും അദ്ദേഹത്തെ നോക്കി രസിക്കുകയാണു്. "നൃത്തം ചെയ്യടാ, നൃത്തം." എന്നു് ജനക്കൂട്ടം ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറയുന്നു. ഒന്നും കണ്ടുകൂടെങ്കിലും എന്തെല്ലാമാണു് അവിടെ നടക്കുന്നതെന്നു് ഊഹിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു വിഷമം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ശിംശോൻ പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

എന്റെ ദൈവമേ! എന്റെ കണ്ണുകൾ നശിപ്പിച്ചതിനു പ്രതികാരം ചെയ്വാൻ വേണ്ടി ഒരു തവണകൂടി എനിക്കു ശക്തി നൽകണേ!" ശിംശോൻ പന്തലിന്റെ ഉത്തരത്തിൽ ബലമായി പിടിച്ചു. സർവ്വശക്തിയും ഉപയോഗിച്ചു ഒന്നുകുലുക്കി. ഒരു ഭയങ്കര ശബ്ദത്തോടുകൂടി സമ്മേളനപ്പന്തൽ താഴോട്ടു പതിച്ചു. അവിടെ നിന്നു് ഒരു കൂട്ട നിലവിളി ഉയർന്നു. കുറെ സമയം കൊണ്ടു് ഒച്ചയെല്ലാം നിലച്ചു. എല്ലാവരും മരിച്ചു. നാട്ടനിലെ വിവരമറിഞ്ഞു. അനേകംപേർ അവിടെ വന്നെത്തി. തകർന്നു കിടക്കുന്ന പന്തൽ പൊളിച്ചു നീക്കി. അവർ നോക്കിയപ്പോൾ മലമറിഞ്ഞ മട്ടിൽ ഒരു ശവശരീരം കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അതു ശിംശോന്റേതായിരുന്നു. തിളങ്ങുന്ന പട്ടുവസ്ത്രമുടുത്ത ഒരു സ്ത്രീയുടെ മൃതദേഹവും അതിനടുത്തുതന്നെ കണ്ടു. അതു് ദലീലയുടേതാണെന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ അവർക്കു പ്രയാസമുണ്ടായില്ല.

3

വരുന്നതൊക്കെ നന്മയ്ക്കു്.

മണൽക്കാട്ടുകളുടെയും ഈന്തൽപ്പനകളുടെയും നാടാണു് അറേബ്യ. വളരെക്കാലം മുൻപു് അവിടെ ഒരു നല്ലമനുഷ്യനുണ്ടായിരുന്നു. പേരു ഈയോബു്. ധനവാനായിരുന്നു അദ്ദേഹം. ഏഴായിരം ആടുകളും മൂവ്വായിരം ഒട്ടകങ്ങളും ആയിരം കാളകളും അഞ്ഞൂറു് കഴുതകളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു. ഇതിനുപുറമേ ഒട്ടേറെ വേലക്കാരും. പത്തുമക്കളും അദ്ദേഹത്തിനുണ്ടായിരുന്നു, ഏഴു് ആണും മൂന്നു പെണ്ണും.

ദൈവഭക്തനായിരുന്നു ഈയോബു്. എന്തുവന്നാലും അദ്ദേഹത്തിനു കുലുക്കമില്ല. ധനനഷ്ടമോ, രോഗമോ വരട്ടെ, അദ്ദേഹത്തിനു നിരാശതയില്ല. "ദൈവം എല്ലാം അറിയുന്നു. വരുന്നതെല്ലാം നന്മയ്ക്കാണു്." ഇതായിരുന്നു ഈയോബിന്റെ വിശ്വാസം.

മനുഷ്യർ പാപം ചെയ്തു കാണുന്നതിൽ മാത്രം സന്തോഷമുള്ള സാത്താനോടു് ഒരു ദിവസം ദൈവം ചോദിച്ചു:—

"പ്രിയപ്പെട്ട ഈയോബിനെക്കുറിച്ചു് നീ കേട്ടിട്ടുണ്ടോ? അവനെപ്പോലെ നീതിമാനും ക്ഷമാശീലനുമായ വേറെ ഒരാൾ ലോകത്തിലുണ്ടോ"?

"ഇപ്പോൾ അയാളെപ്പോലെ നല്ലവനായി ഭൂമിയിൽ വേറെ ആരുമില്ല. അതിനു തക്ക കാരണവുമുണ്ടു്" സാത്താൻ പറഞ്ഞു:—

"എന്താണു കാരണം?" ദൈവം അന്വേഷിച്ചു.

"അയാൾക്കു വേണ്ടുവോളം ധനമുണ്ടു്. സമർത്ഥരായ മക്കളുണ്ടു്. പട്ടിണിയില്ല. പ്രയാസങ്ങളില്ല. പിന്നെ എന്തിനു്

അയാൾ നിരാശപ്പെടുന്നു? ദൈവത്തെ ശപിക്കുന്നു? അങ്ങ് എപ്പോഴും അവനെ സംരക്ഷിക്കുന്നു. അവനു പേടിച്ചിട്ട് എന്തു കാര്യം? അവനെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുവാൻ എനിക്കു് ഒരനുവാദം തരുക. എന്നാൽ കാണിച്ചുതരാം ആ നല്ലവൻ നിരാശനായിത്തീരുന്നതും അങ്ങയെ ശപിക്കുന്നതും."

ഇയോബിനു കഷ്ടതകൾ വരുത്താനുള്ള അനുവാദം സാത്താനു ദൈവം കൊടുത്തു. എങ്കിലും ഇയോബിന്റെ ശരീരത്തെ തൊട്ടുപോകരുതെന്നു് പ്രത്യേകം ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. ഏതാനും ദിവസങ്ങൾ കടന്നുപോയി. ഇയോബ് പതിവുപോലെ നന്മ ചെയ്തും പ്രാർത്ഥിച്ചും ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുവന്നു.

ഒരു ദിവസം ഇയോബിന്റെ മൂത്തപുത്രൻ താമസിച്ചിരുന്ന വീട്ടിൽ മററു മക്കൾ ഒരു വിരുന്നിനു പോയി. ഇയോബ് അവിടെ പോയിരുന്നില്ല. അദ്ദേഹം വീട്ടിൽ ആയിരുന്നു. അപ്പോൾ ഇയോബിന്റെ ഒരു വേലക്കാരൻ ഓടിക്കിതച്ചുവരുന്നതു കണ്ടു.

"എന്തു പററി?" അദ്ദേഹം അവനോടു തിരക്കി.

"അങ്ങയുടെ കാളകളെയും കഴുതകളെയും സാബിയാ ദേശത്തുള്ള ചില കൊള്ളക്കാർ വന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടുപോയി. എതിർത്ത വേലക്കാരെ കൊല്ലുകയും ചെയ്തു."

വേലക്കാരൻ പറഞ്ഞതു അദ്ദേഹം കേട്ടു. കൂടുതൽ വിവരങ്ങൾ ചോദിക്കാൻ വായ് തുറന്നപ്പോഴേയ്ക്കും അതാ! വേറൊരു വേലക്കാരൻ ഓടിവരുന്നു! അവൻ കിതച്ചുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു തുടങ്ങി. "ആകാശത്തുനിന്നു് ഒരു തീപ്പന്തം ആടുകളുടെ മേൽ വീണു. നിമിഷനേരം കൊണ്ടു് എല്ലാം വെന്തു ചാമ്പലായിപ്പോയി."

ഇതു പറഞ്ഞുതീരുന്നതിനു മുൻപു തന്നെ മൂന്നാമതൊരുവൻ അവിടെ വന്നു കഴിഞ്ഞിരുന്നു. അവൻ അറിയിച്ചു:—

"കൽദായാ നാട്ടുകാർ വന്നു ഒട്ടകങ്ങളെപിടിച്ചു കൊണ്ടുപോയി. കാവൽക്കാരെ കൊല്ലുകയും ചെയ്തു."

ഇയ്യോബ് ഈ കഷ്ടനാശങ്ങളെക്കുറിച്ച് ആ വേലക്കാരോട് ഓരോന്നു ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നതിനിടയ്ക്ക് നാലാമതൊരു ഭൃത്യൻ പേടിച്ചോടി വന്നു. അവൻ പറയുകയാണ്.

"മക്കളും വിരുന്നു കഴിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ അതിഭയങ്കരമായ കൊടുങ്കാററു ഉയതാൻ തുടങ്ങി. അവർ ഇരുന്ന വീട്ട് തകർന്നു നിലംപതിച്ചു. എല്ലാവരും മരിച്ചു."

ഇയ്യോബ് എല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു. ഇരുന്നിടത്തു നിന്നും എണിററു നിലത്തു കമ്പിട്ടുവീണ് ദൈവത്തെ ആരാധിച്ചുകൊണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു.

"ദൈവംതന്നു. ദൈവംഎടുത്തു. ദൈവനാമം സ്തുതിക്കപ്പെടട്ടെ."

എത്രനല്ല മനുഷ്യനും നിരാശനായിത്തീരുന്ന ഈ അവസരത്തിലും ഇയ്യോബ് നിരാശപ്പെട്ടില്ല. ദൈവം മനുഷ്യനു കാലക്കേടു വരുത്തുന്നവെന്നു വിശ്വസിക്കാൻ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിയുമായിരുന്നില്ല. ഈ ആപത്തുകളൊക്കെ വന്നിട്ടും ഇയ്യോബ് പാപം ചെയ്യാതിരുന്നതിൽ ദൈവം സന്തോഷിച്ചു. സാത്താൻ നാണം കെട്ടുപോയി. അവൻ വീണ്ടും ദൈവത്തിന്റെ അടുത്തു വന്നു. ഇയ്യോബിന്റെ ശരീരത്തെ തൊടാൻ തന്നെ അനുവദിച്ചാൽ ഇപ്പോഴത്തെ നല്ലസ്വഭാവമൊക്കെ മാറുമെന്നു സാത്താൻ വാദിച്ചു. രോഗവും വേദനയും വന്നാൽ തീർച്ചയായും ഇയ്യോബു ദൈവത്തെ ശപിക്കും. ഇയ്യോബിനു രോഗം വരുത്താനുള്ള അനുവാദം സാത്താനു ദൈവം നൽകി.

ഏറെത്താമസിച്ചില്ല, ഇയ്യോബിന്റെ ദേഹമെല്ലാം ചൊറിഞ്ഞു പൊട്ടി. ശരീരം വ്രണംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. ആ സാധു

മനുഷ്യൻ ഒരു മൺപാത്രത്തിൻെറ കഷണം കൊണ്ടു് വ്രണം ചുരണ്ടിക്കൊണ്ടിരിക്കും. അപ്പോൾ ചുടുചോര വ്രണങ്ങളിൽ നിന്നു് വാർന്നൊഴുകും. ഇതു കാണുമ്പോൾ ഭാര്യയ്ക്കു കോപം വരും. ആ സ്ത്രീ വഴക്കു പറയും. അദ്ദേഹം അവൾക്കൊരു ഭാരമായിത്തീർന്നു. "ദൈവത്തോടു സങ്കടം പറഞ്ഞാൽ ഈ രോഗം മാറിക്കിട്ടുമല്ലോ. ഇതു ഭേദമാക്കാൻ നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ടു ദൈവത്തോടു് അപേക്ഷിക്കുന്നില്ല?" എപ്പോഴും ഭാര്യ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആരോടും, ഒരു പരാതിയും പറയാതെ ഈ വേദനമുഴുവൻ സന്തോഷത്തോടെ ഈയോബ് സഹിക്കുന്നതു കാണുമ്പോൾ ആ സ്ത്രീ കോപം കൊണ്ടു വിറയ്ക്കും.

"സുഖം തരുന്ന ദൈവം ദുഃഖവും തരുന്നു. സങ്കടം സന്തോഷമാക്കി മാററാൻ ദൈവത്തിനു കഴിയും. സുഖം വരുമ്പോൾ ദൈവത്തോടു് അതിനു സങ്കടം പറയാറുണ്ടോ? പിന്നെ എന്തിനു് ദുഃഖം വരുമ്പോൾ ക്ഷമകേടുകാണിക്കുന്നു." ഇതായിരുന്നു ഈയോബിൻെറ വിചാരം.

ഈയോബു് അനുഭവിക്കുന്ന ദുരിതത്തിൻെറ കഥ അയൽനാട്ടുകാർ അറിഞ്ഞു. അകലെ നിന്നു് മൂന്നുസ്നേഹിതന്മാർ അദ്ദേഹത്തിൻെറ വീട്ടിലെത്തി. ഈയോബിൻെറ പട്ടിണിയും വേദനയും അവർ നേരിട്ടു കണ്ടു. അദ്ദേഹത്തിൻെറ ദയനീയ നില കണ്ടു് അവർ വാവിട്ടുകരഞ്ഞുപോയി. അഞ്ചാറുദിവസത്തേയ്ക്കു അദ്ദേഹത്തോടു മിണ്ടുവാൻപോലും അവർക്കു തോന്നിയില്ല. "ഇത്രയേറെ ദുരിതങ്ങൾ ഈയോബിനു വരാനുള്ള കാരണമെന്തായിരിക്കാം?" ഇതായിരുന്നു ആ കൂട്ടുകാരുടെ ചിന്ത. എല്ലാവരും കരുതുന്നതുപോലെ ഈയോബു് അത്ര നല്ലവനായിരിക്കുകയില്ലെന്നു് അവർ വിചാരിച്ചു. അയാൾ ധാരാളം പാപപ്രവൃത്തികൾ ചെയ്തിരിക്കണമെന്നു് അവർ തീർച്ച

യാക്കി. അവർ മൂവരുംകൂടി ആലോചിച്ചു് ഈയോബിനോടു് പറഞ്ഞു:—

“ഞാങ്ങൾചെയ്ത പാപങ്ങൾ ദൈവത്തോടു് ഏററു പറയുക. അതിനുമാപ്പു ചോദിക്കുക. രോഗം മാറിക്കിട്ടാൻ അപേക്ഷിക്കുക.”

ഇതുകേട്ടിട്ടു് ഈയോബു പറഞ്ഞതു്, താൻ ദൈവത്തിനു് എതിരായി ഒരു പാപവും ചെയ്തിട്ടില്ലെന്നാണു്. എങ്കിലും സ്നേഹിതന്മാർ പിന്മാറിയില്ല. ചെയ്ത പാപങ്ങളെ കുറിച്ചു് മനസ്താപിക്കുവാൻ അവർ വീണ്ടും വീണ്ടും അദ്ദേഹത്തോടു് ആവശ്യപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരുന്നു. ഈയോബു് ആ സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഉപദേശം കേട്ടമട്ടത്തു. ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ വന്ന ഈ സ്നേഹിതന്മാരുടെ ഉപദ്രവത്തിൽ നിന്നു് തന്നെ രക്ഷിക്കാനായി അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥന തുടങ്ങി. ഇതു കേട്ടപ്പോൾ അവർക്കു് കോപം വന്നു. ഈ മനുഷ്യനു് ഈ ദുരിതമൊക്കെ വരേണ്ടതുതന്നെ എന്നു് പറഞ്ഞിട്ടു് അവർ അവിടം വിട്ടുപോയി.

ഈയോബിനെക്കൊണ്ടു പാപം ചെയ്യിക്കാൻ സാത്താനു കഴിഞ്ഞില്ല. സാത്താന്റെ പരീക്ഷകളിൽ അദ്ദേഹം ജയിച്ചു. സാത്താൻ തോററു. ദൈവം സന്തോഷിച്ചു. ഈയോബിന്റെ രോഗം വിട്ടുമാറി. കഷ്ടകാലം നീങ്ങി. വേണ്ട സമ്പത്തു് ഉണ്ടായി. അദ്ദേഹത്തിനു വീണ്ടും ഏഴു പുത്രന്മാരും, മൂന്നു പുത്രിമാരും ജനിച്ചു. നൂററിനാല്പതു വയസ്സുകഴിഞ്ഞതാണു് അദ്ദേഹം മരിച്ചതു്.

4

നീലനദിയുടെ കരയിൽ

നീലനദിയുടെ കരയിലിരുന്നു രണ്ടു സ്ത്രീകൾ വർത്തമാനം പറയുകയാണ്.

ഒരുവൾ പറഞ്ഞു:—

"ഇസ്രായേൽക്കാരെ ഉപദ്രവിക്കണമെന്നുള്ള ഒരു വിചാരം മാത്രമേ ഫറവോൻ ചക്രവർത്തിക്കുള്ളു."

മറേറ സ്ത്രീയും അതിനോടു യോജിച്ചു.

"ഇസ്രായേൽക്കാരെക്കൊണ്ട്, അദ്ദേഹം കഴുതകളെപ്പോലെ പണിയെടുപ്പിക്കുന്നു. വേലയ്ക്കുതക്ക കൂലി കൊടുക്കുന്നില്ല. ഈജിപ്റ്റുകാരുടെ അടിമകളായി നമ്മൾ എത്രനാൾ ഇങ്ങനെ കഴിയണം? ഇതിനൊക്കെ പകരം ചോദിക്കാൻ ആൺകുഞ്ഞുങ്ങൾ ഉണ്ടാകാതിരിക്കുമോ?"

ഇതുകേട്ട് ആദ്യത്തെ സ്ത്രീ കളിയാക്കി ചിരിച്ചുകൊണ്ടു ചോദിച്ചു:—

"പൊട്ടിപ്പെണ്ണേ! ഫറവോനോടു പകരം വീട്ടാൻ ആൺകുഞ്ഞുങ്ങൾ ഉണ്ടാകുമെന്നോ? ആൺകുഞ്ഞുങ്ങൾ വളന്നു വരാതിരിക്കാൻ വേണ്ടിയല്ലേ ഫറവോൻെറ ഇപ്പോഴത്തെ കല്പന!"

"ഏതു കല്പന?"

"അതു നീ അറിഞ്ഞില്ലേ? ഇസ്രായേൽ സ്ത്രീകൾക്കുണ്ടാകുന്ന ഓരോ ആൺകുട്ടിയേയും നീലനദിയിൽ ഒഴുക്കിക്കളയണം. കല്പന ലംഘിച്ചാൽ അവരെയും കൊല്ലും."

രണ്ടുപേർക്കും കരച്ചിൽ വന്നു. ഒരു ദോഷവും ചെയ്യാത്ത പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെ നശിപ്പിക്കുന്ന കാര്യമോർത്തിട്ട് അവർക്കു സഹി

ക്കാൻ കഴിയുന്നില്ല. "ഒരാൺകുഞ്ഞു് ഉണ്ടായിക്കാണ്മാൻ എല്ലാവരും കൊതിക്കുന്നു. എന്നാൽ ഇസ്രായേൽക്കാൎക്കു് അതിനും യോഗമില്ല. ആൺകുട്ടികൾ ഉണ്ടായാൽ അതിന്നു് അവർ ശിക്ഷ അനുഭവിക്കണം!." ഇങ്ങനെ ഓരോന്നും പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ആ സ്ത്രീകൾ അവിടം വിട്ടുപോയി.

ഫറവോൻ രാജാവിന്റെ കൊട്ടാരത്തിനടുത്തു് ഒരു ഇസ്രായേൽക്കാരി താമസിച്ചിരുന്നു. അവൾ ഗർഭിണിയായി. ഒരു പുത്രനുണ്ടാകാൻ ആ സ്ത്രീ പ്രാർത്ഥിച്ചു. അവളുടെ കാര്യം ഓർത്താണു് ആ സ്ത്രീകൾ ഇങ്ങനെ സംസാരിച്ചതു്.

മാസങ്ങൾ പലതുകഴിഞ്ഞു. ഈജിപ്തിലെ നീലനദിയിലൂടെ ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ അനേകം ശിശുക്കൾ ഒഴുകിപ്പോയി. അതോടൊപ്പം അനേകം അമ്മമാരുടെ കണ്ണുനീരും.

രാജധാനിയ്ക്കടുത്തു താമസിച്ചിരുന്ന ആ ഇസ്രായേൽക്കാരി പ്രസവിച്ചു. ഒരു മിടുമിടുക്കൻ ആൺകുട്ടി. അവനെ കൈവിട്ടുകളയാൻ അമ്മയ്ക്കു മനസ്സുണ്ടായില്ല. മൂന്നുമാസത്തോളം അവൾ അവനെ രഹസ്യമായി വളൎത്തി. പിന്നീടു് ആരെയും കാണിക്കാതെ വളൎത്തുവാൻ പറ്റുകില്ലെന്നും വന്നു. കുഞ്ഞിനെ എങ്ങനെ രക്ഷിക്കാമെന്നായി അവളുടെ ആലോചന. ഒടുവിൽ അവൾക്കു് ഒരു ബുദ്ധിതോന്നി. ഞാങ്ങണകൊണ്ടു ഒരു പെട്ടി ഉണ്ടാക്കി. വെള്ളം കേറാതിരിക്കാൻ അതിന്റെ അകത്തു് അരക്കുതേച്ചു. തുണിയിൽ പൊതിഞ്ഞു് ശിശുവിനെ പെട്ടിയിൽ കിടത്തി കുളിക്കടവിനടുത്തുള്ള ഒരു പുൽക്കാടിനുള്ളിൽവച്ചു. കുഞ്ഞു നല്ല ഉറക്കമാണു്. ആ ഓമനമുഖത്തു് അമ്മ പലതവണ ഉമ്മവച്ചു. കണ്ണുനീർ വീണു കുഞ്ഞു ഉണരാതിരിക്കാൻ വളരെ കരുതലോടെയാണു് ആ അമ്മ ഉമ്മ കൊടുത്തതു്. അല്പസമയം കഴിഞ്ഞു് കുഞ്ഞിനു എന്തു സംഭവിക്കുന്നുവെന്നറിയാൻ അവൾ തന്റെ അനുജത്തിയെ അവിടെ പറഞ്ഞയച്ചു.

നേരം വെളുത്തു. ഫറവോൻെറ പുത്രി ആറുകടവിൽ കുളിക്കാൻ വന്നു. അടുത്തു് എവിടെനിന്നോ ഒരു ശിശുവിൻെറ കരച്ചിൽ അവൾ കേട്ടു. അന്വേഷിക്കാൻ ഒരു ദാസിയെ പറഞ്ഞയച്ചു. അവൾ ഒരു ഞാങ്ങണപ്പെട്ടിയുമായിതിരിച്ചുവന്നു. രാജകുമാരി കൗതുകത്തോടെ അതിനുള്ളിലേയ്ക്കു നോക്കി. ഒരു ഓമനക്കുട്ടൻ ആ പെട്ടിയിൽ കിടന്നുപിടയുന്നു. രാജകുമാരി വിചാരിച്ചു:—

"പിതാവിൻെറ കല്പനപ്രകാരം ഉപേക്ഷിച്ചുകളഞ്ഞ ഒരു ഇസ്രായേലി ശിശുവാണിതു്. എന്തു്അഴകുള്ള കുഞ്ഞു്! നദിയിൽ ഒഴുക്കാൻ മനസ്സുവരാഞ്ഞിട്ടു് അതിൻെറ അമ്മ തൊട്ടിലുണ്ടാക്കി ഇവിടെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു പോയതായിരിക്കണം. എന്തായാലും ഞാൻ ഇതിനെ വളൎത്തും."

ശിശുവിനെ പോററാൻ ഒരു സ്ത്രീ വേണം. പിഞ്ചുകുഞ്ഞുങ്ങളെ നദിയിലെറിഞ്ഞുകളഞ്ഞ ധാരാളം ഇസ്രായേൽ സ്ത്രീകൾ ഇവിടെ ചുററുമുണ്ടു്. അപ്പോൾ ഒരു വളൎത്തമ്മയെ കിട്ടാനും പ്രയാസമില്ല. അവിടെ നിന്ന ഒരു യുവതിയെ രാജകുമാരി അടുക്കലേയ്ക്കു വിളിച്ചു. അതു് ആ കുഞ്ഞിൻെറ ഇളയമ്മയായിരുന്നു. കുഞ്ഞിനെ വളൎത്താൻ പററിയ ഒരു സ്ത്രീയെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവരാൻ അവളോടു രാജകുമാരി ആവശ്യപ്പെട്ടു. അവൾചെന്നു ശിശുവിൻെറ അമ്മയെ തന്നെ വിളിച്ചുകൊണ്ടുവന്നു. തീരെ പിഞ്ചുകുഞ്ഞായതിനാൽ കൊട്ടാരത്തിലേയ്ക്കു അതിനെ കൊണ്ടുപോകാൻ രാജകുമാരി ആഗ്രഹിച്ചില്ല. മൂന്നുനാലുവയസ്സു വരെ അതിനെ വളൎത്താൻ ആ സ്ത്രീയെത്തന്നെ ചുമതലപ്പെടുത്തി. ശിശുവിനെ വളൎത്തുന്നതിനു് ഒരു ശമ്പളവും നിശ്ചയിച്ചു. ആ അമ്മയ്ക്കു് ഉണ്ടായ സന്തോഷം അളവററതായിരുന്നു. എന്നാൽ അതു പുറമേ കാണിച്ചില്ല. അവൾ കുഞ്ഞിനെയുംകൊണ്ടു് പോകുന്നതു് കണ്ടാൽ മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെയാണു കൊണ്ടുപോകുന്നതെന്നു തോന്നുമായിരുന്നു.

നാലു വയസ്സായപ്പോൾ ആ അമ്മ ബാലനെ രാജകുമാരിയ്ക്കു് ഏല്പിച്ചു കൊടുത്തു. കുമാരി അവനെ സ്വന്തം മകനെപ്പോലെ വളൎത്തി. അവനു് "മോശ" എന്നു പേരുമിട്ടു. "വെള്ളത്തിൽ നിന്നു് രക്ഷിക്കപ്പെട്ടവൻ" എന്നാണു് അതിന്റെ അൎത്ഥം.

ഫറവോന്റെ അരമനയിൽ ഒരു രാജകുമാരനെപ്പോലെ മോശ ജീവിച്ചു. അവൻ ബുദ്ധിമാനും സമൎത്ഥനുമായിരുന്നു. അതുകൊണ്ടു് കൊട്ടാരത്തിലുള്ളവരെല്ലാം അവനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു.

അമ്മ പലപ്പോഴും കൊട്ടാരത്തിൽ ചെന്നു് മോശയെ കാണും. ഇസ്രായേൽക്കാർ അനുഭവിക്കുന്ന കഷ്ടതകൾ അവനെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിക്കും. അതു കേൾക്കുമ്പോൾ അവൻ ദുഃഖിക്കും. ഈജിപ്തു്കാരോടു് പകരംവീട്ടണമെന്നു വിചാരിക്കും. ഈജിപ്തിലെ യജമാനന്മാർ ഇസ്രായേൽക്കാരെ ഉപദ്രവിക്കുന്നതു് അവൻ നേരിട്ടു കണ്ടിട്ടുമുണ്ടു്.

ഒരിക്കൽ ഒരു വേലക്കാരനെ ഈജിപ്തുകാരൻ മുതലാളി ചാട്ടകൊണ്ടു് തെരുതെരെ അടിക്കുന്നതു് അവൻ കണ്ടു. ഒരു എതിരും പറയാതെ പാവം വേലക്കാരൻ അടികൊള്ളുകയാണു്. മോശയ്ക്കു ദേഷ്യംവന്നു. അവൻ ഓടിച്ചെന്നു് ചാട്ട പിടിച്ചുവാങ്ങി മുതലാളിയുടെ തലയ്ക്കു് ഒരടിവച്ചുകൊടുത്തു. അയാൾ നിലത്തുവീണു. മോശ അയാളെ പിടിച്ചെഴുന്നേല്പിക്കാൻ ഒരുങ്ങി. പക്ഷേ അയാൾ മരിച്ചുപോയിരുന്നു.

ഈ വിവരം ഫറവോൻ രാജാവു് അറിഞ്ഞു. മോശയെ കൊന്നുകളയണമെന്നു് അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചു. രാജാവിന്റെ തീരുമാനം മനസ്സിലായ മോശ അവിടെനിന്നു് ഒളിച്ചോടിപ്പോയി. വളരെ അകലെ "യെത്രോ" എന്ന ഒരു മനുഷ്യന്റെ വീട്ടിൽ ചെന്നുചേൎന്നു. അദ്ദേഹം അവനെ സന്തോഷപൂൎവ്വം

സ്വീകരിച്ചു. അവൻ അവിടെ സുഖമായി കഴിഞ്ഞുകൂടി. പിന്നീട് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പുത്രിയെയാണ് മോശ വിവാഹം കഴിച്ചത്."

5

കാനാൻ ദേശത്തേയ്ക്ക്

മോശ ആട്ടിടയനായി. ഒരു ദിവസം ആടുകളെ മേയ്ക്കാൻ അദ്ദേഹം 'ഹൊറീവ്' മലയിലേയ്ക്കു പോയി. ആ പർവ്വതത്തിന്റെ നെറുകയിൽ കയറിയപ്പോൾ മോശയ്ക്കു തോന്നി താനും ആ പർവ്വതവുമല്ലാതെ ലോകത്തിൽ മററൊന്നുമില്ലെന്ന്. മോശയുടെ വീട്ടിൽ നിന്ന് അനേകം കിലോമീററർ അകലെയായിരുന്നു ആ മല. ആടുകൾക്കു നല്ല തീററയുള്ള സ്ഥലം. അദ്ദേഹം അവിടെ പല ദിവസങ്ങൾ കഴിച്ചുകൂട്ടി. ആകാശത്തേയ്ക്കുനോക്കി മലമുകളിൽ തനിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ മോശയുടെ മനസ്സിൽ ചിന്തകൾ ഉയരും. ഈജിപ്തിലുള്ള സഹോദരങ്ങളുടെ കഷ്ടതകളെക്കുറിച്ചായിരിക്കും അധികവും ചിന്തിക്കുക. അവർ ഉച്ചവെയിലത്ത് തീച്ചൂളയുടെ അടുക്കലിരുന്ന് ഇഷ്ടിക ചുടുന്നതും യജമാനന്മാരുടെ അടി കൊള്ളുന്നതും അദ്ദേഹം മനസ്സിൽ കണ്ടു. അവർ കാലികളെപ്പോലെ അടിയേററു പുളയുന്ന രംഗം അദ്ദേഹം ഓർമ്മിച്ചു. ഇതെല്ലാം ഓർമ്മയിൽ വരുമ്പോൾ ഫറവോൻ രാജാവിനെതിരായി കോപം ആളിക്കത്തും. പിന്നെ അദ്ദേഹം ശാന്തനാകും. ഈ ജനങ്ങൾ ഇങ്ങനെ എത്രനാളാണ് അടിമകളായി ജീവിക്കുക? ഒരു കാര്യം തീർച്ചയാണ്. പിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവം കനിയാതെ ഇസ്രായേൽക്കാരെ രക്ഷിക്കാൻ ഈ ലോകത്തിൽ ആർക്കും സാദ്ധ്യമല്ല.

മോശ ഇങ്ങനെ ഓരോന്നു ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ആടുകൾ കുറച്ചകലെ മേയുകയാണു്. പെട്ടെന്നു് മുൾച്ചെടികളും പുല്ലുകളും നിറഞ്ഞ കാടിനു തീപിടിച്ചിരിക്കുന്നതായി മോശ കണ്ടു. തീ ആളിപ്പടരുന്നു. പ്രകാശം എങ്ങും പരക്കുന്നു. അദ്ദേഹം എണീററു് അങ്ങോട്ടുചെന്നു. തീ ആളിക്കത്തുകയാണു്. പക്ഷെ പുൽക്കൊടികൾ കരിഞ്ഞിട്ടില്ല! പച്ചയിലകൾ വാടുകപോലും ചെയ്തിട്ടില്ല! ഇതെന്തുകഥ! മോശ അത്ഭുതപ്പെട്ടു.

"മോശ! മോശ" ആരോ വിളിക്കുന്നു. അദ്ദേഹം ഞെട്ടി തിരിഞ്ഞുനോക്കി. "ഇതാ! ഞാനിവിടെ" എന്നു പറയുകയും ചെയ്തു. ആരാണു് വിളിക്കുന്നതു്? പിതാക്കന്മാരായ അബ്രാഹത്തോടും ഇസഹാക്കിനോടും സംസാരിച്ച ദൈവത്തിൻെറ സ്വരം തന്നെയാണോ ഇതു്? മോശ സംശയിച്ചു. വീണ്ടും വിളിക്കുന്നു. "മോശ! നീ ഇങ്ങോട്ടു കടന്നു വരരുതു്. നിൻെറ കാലിൽ കിടക്കുന്ന ചെരിപ്പുകൾ മാററുക. ഇതു വിശുദ്ധസ്ഥലമാണു്."

മോശ ചെരിപ്പുകൾ ഊരി. ഇനി എന്തുപറയുന്നുവെന്നു് കേൾക്കാൻ നിൽക്കുകയും ചെയ്തു.

"ഞാൻ നിൻെറ പിതാക്കന്മാരുടെ ദൈവമാകുന്നു. അബ്രാഹത്തിൻെറയും ഇസഹാക്കിൻെറയും ദൈവം ഞാൻ തന്നെ."

മോശ പേടിച്ചുപോയി. "ദൈവം എന്നോടു സംസാരിക്കുകയോ? കാടിനുനേരേ നോക്കാൻതന്നെ മോശയ്ക്കു പേടിയായി. വീണ്ടും ഇങ്ങനെ പറയുന്നതു മോശ കേട്ടു:—

"ഈജിപ്തിലെ ജനങ്ങളുടെ നിലവിളി ഞാൻ കേട്ടു. അവരുടെ വേദന ഞാൻ മനസ്സിലാക്കി. ഫറവോൻെറ കൈകളിൽ നിന്നു് അവരെ രക്ഷിക്കാൻ ഞാനാഗ്രഹിക്കുന്നു. അവരെ കാനാൻ ദേശത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോകാൻ തീരുമാനിച്ചിരിക്കുന്നു."

മോശയ്ക്കു സന്തോഷമായി. കാനാൻദേശത്തു ചെന്നാൽ പ്പിന്നെ ഇസ്രായേൽജനങ്ങൾക്കു സുഖമായിരിക്കും. തേനും പാലും ഒഴുകുന്ന നാടാണതു്.

വീണ്ടും ദൈവത്തിന്റെ സ്വരം കേട്ടുതുടങ്ങി:—

"നീ വരുക. ഫറവോന്റെ അടുക്കൽപോകുക. എന്റെ ജനമായ ഇസ്രായേലിനെ നീ മോചിപ്പിക്കണം."

ഇതു കേട്ടപ്പോൾ മോശ അമ്പരന്നു. "ഫറവോൻ രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു് ഇസ്രായേൽക്കാരെ വിട്ടുതരുന്നതിനു് ആവശ്യപ്പെടാൻ ഞാനാരാണു്?" ഇടറിയ സ്വരത്തിൽ മോശ ചോദിച്ചു —

"ഞാൻ നിന്നോടുകൂടിയുണ്ടു്." ദൈവം മോശയ്ക്കു ഉറപ്പു കൊടുത്തു. എങ്കിലും മോശയ്ക്കു ധൈര്യമില്ല. ഫറവോനെ എതിർക്കാൻ ദൈവം കൂട്ടുനിൽക്കും. ശരിതന്നെ. പക്ഷേ ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ കാര്യമോ? സ്വന്തം ജനങ്ങളാണെങ്കിലും ഒട്ടും വിവേകം ഉള്ളവരല്ല അവർ. അവരുടെ അടുക്കൽചെല്ലുമ്പോൾ അവർ ചോദിക്കും.

"നിന്നെ ഞങ്ങളുടെ നേതാവാക്കിയതു് ആരാണു്?" "ദൈവം" എന്നു പറഞ്ഞാൽ അവർ ചോദിക്കും, "ആ ദൈവം ആരാണു്? അദ്ദേഹം എവിടെയാണു്?" ഇതിനൊക്കെ എന്തു് ഉത്തരമാണു് താൻ പറയേണ്ടതു്?

"സത്യദൈവം ഒന്നേയുള്ളൂ. ഈജിപ്തുകാർക്കു് അനേകം ദൈവങ്ങളുണ്ടു്. സർപ്പവും കാളയുമൊക്കെ അവരുടെ ദൈവങ്ങളാണു്. ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ദൈവം അങ്ങനെയല്ല. എപ്പോഴും എവിടെയും ഉള്ളവനാണു് ആ ദൈവം. അവിടുന്നു സകല നന്മയും തികഞ്ഞവനും സകലതിനെയും സൃഷ്ടിച്ചവനുമാണു്. ആ ദൈവം സത്യവും നീതിയുമാണു്. ജീവനും വെളിച്ചവുമാണു്."

മോശ ഇതെല്ലാം ശ്രദ്ധിച്ചുകേട്ടു. ദൈവം പിന്നെയും തുടർന്നു. നീ പോയി ഇസ്രായേൽ ജനങ്ങളുടെ നേതാക്കന്മാരെ

വിളിച്ചു കൂട്ടുക. ഞാൻ പറഞ്ഞതൊക്കെ അവരോടു പറയുക. അവർ ചെന്നു ഫറവോന്റെ പക്കൽ ഇങ്ങനെ പറയണം:—

"ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ദൈവം ഞങ്ങൾക്കു കാണപ്പെട്ടു. മരുഭൂമിയിൽ ബലിയർപ്പിക്കാനായി ഞങ്ങളെ വിട്ടയക്കണമെന്നു് അവിടുന്നു് ആവശ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു."

ദൈവം പറഞ്ഞതെല്ലാം, മോശ കേട്ടു. ദൈവം ഇസ്രായേൽക്കാർക്കുവേണ്ടി വലിയ കാര്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ പോകുന്നുവെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു മനസ്സിലായി. എങ്കിലും പിന്നെയും അദ്ദേഹത്തിനു സംശയങ്ങളാണു്. ഈ വിവരങ്ങൾ ഇസ്രായേൽക്കാരെ എങ്ങനെ വിശ്വസിപ്പിക്കും? അതിനുള്ള മാർഗ്ഗം മോശ, എത്ര ആലോചിച്ചിട്ടും കിട്ടുന്നില്ല.

"അവർ എന്നെ വിശ്വസിക്കുകയില്ല. 'നിനക്കു ദൈവം കാണപ്പെട്ടുവെന്നു പറയുന്നതു് കളവാണു്' എന്നു് അവർ പറയും. അല്ലെങ്കിൽ തക്കതെളിവു കൊടുക്കണം" മോശ ദൈവത്തെ അറിയിച്ചു.

അപ്പോൾ ദൈവം കല്പിച്ചു:—

"നിന്റെ കൈയിലിരിക്കുന്ന വടി നിലത്തിടുക."

മോശ വടി താഴെയിട്ടു· അതു് ഉടനെ ഒരു സർപ്പമായിത്തീർന്നു. നാക്കുനീട്ടി. പത്തിയുയർത്തി. മോശയുടെ നേരേ തിരിഞ്ഞു.

"നീ അതിന്റെ വാലിൽ പിടിക്കുക." ദൈവം വീണ്ടും കല്പിച്ചു. മോശ, പേടിച്ചും മടിച്ചും പാമ്പിന്റെ വാലിൽ പിടിച്ചു. ഉടനെ ആ സർപ്പം പഴയ വടിയായി മാറി.

ഇതാണു് പ്രധാനപ്പെട്ട അടയാളമെന്നും, ഇതു കാണുമ്പോൾ ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ പ്രമാണികൾ മോശയെ വിശ്വസിക്കുമെന്നും ദൈവം അയാളെ ധരിപ്പിച്ചു. ഇതുകൂടാതെ വേറെ അത്ഭുതങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കാനുള്ള ശക്തിയും ദൈവം മോശയ്ക്കു നൽകി.

ഇത്രയുമായിട്ടും ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ നായകസ്ഥാനം ഏറെറടുക്കാനുള്ള ധൈര്യം മോശയ്ക്കു കിട്ടിയില്ല. അദ്ദേഹം ദൈവത്തോടു പിന്നെയും പറഞ്ഞു:—

"എനിക്കു സംസാരിക്കുമ്പോൾ വിക്കൽ ഉണ്ടു്. ഇസ്രായേൽക്കാരെ ആകർഷിക്കത്തക്കവിധം പ്രസംഗിക്കാൻ എനിക്കു കഴിവില്ല. മാത്രമല്ല എനിക്കു അറിവും വളരെ കുറവാണു്. മോശ ഓരോ മുടന്തൻ ന്യായങ്ങൾ ആവർത്തിച്ചു.

"നീ പോവുക. നിന്നോടുകൂടി ഞാനും ഉണ്ടായിരിക്കും. പറയാനുള്ളതു് നിന്നെ ഞാൻ പഠിപ്പിക്കാം."

"കർത്താവേ, വേറൊരാളെ ഇക്കാര്യത്തിനു തെരഞ്ഞെടുക്കേണമേ" വീണ്ടും മോശ അപേക്ഷിച്ചു. അപ്പോൾ ദൈവം അയാളെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചു.

"നിന്റെ സഹോദരനായ 'അഹറോൻ' നല്ലവണ്ണം സംസാരിക്കുമല്ലോ. നീ പോകുമ്പോൾ അയാൾ നിന്നെ എതിരേൽക്കാൻ വരും. അപ്പോൾ നിന്റെ വിഷാദം മാറും. നിനക്കു പകരം അവൻ ജനങ്ങളോടു സംസാരിക്കട്ടെ. നീ ഇസ്രായേൽക്കാരെ നയിക്കുക. അത്ഭുതം ചെയ്യാനുള്ള വടിയും എടുത്തുകൊള്ളുക."

ഇനിയൊന്നും മോശയ്ക്കു പറയാനില്ല. ദൈവത്തിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെയാകട്ടെ എന്നു മോശ തീരുമാനിച്ചു. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേടി നീങ്ങി. ചുററും കണ്ണോടിച്ചു. ഒരിടത്തും തീപിടിച്ച മട്ടു കാണാനില്ല. അദ്ദേഹം ആടുകളെയും തെളിച്ചുകൊണ്ടു് വീട്ടിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു.

മോശ വീട്ടിലെത്തി. ഫറവോന്റെ രാജ്യമായ ഈജിപ്റ്റിലേയ്ക്കു അദ്ദേഹം യാത്രതിരിച്ചു. കൂടെ ഭാര്യയും മക്കളുമുണ്ടായിരുന്നു. ഒരു ദിവസത്തെ യാത്രകഴിഞ്ഞു. ഹോറിബ് മലയുടെ താഴ്വരയിലൂടെയായിരുന്നു യാത്ര. കുറേ ദൂരം ചെന്നപ്പോൾ അകലെ

നിന്നു് ആരോ വരുന്നതു കണ്ടു. അതു് അഹരോൻ ആയിരുന്നു. വളരെക്കാലം കഴിഞ്ഞു് രണ്ടുപേരും കാണുകയാണു്. ഇരുവരും തമ്മിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ചുംബിച്ചു.

"എന്നെ തിരക്കിവരാൻ ഇപ്പോൾ എങ്ങനെ തോന്നി?" മോശ അഹരോനോടു ചോദിച്ചു.

താൻ ദൈവത്തെ കണ്ട വിവരം അഹരോൻ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. ദൈവം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു് തന്നോടു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ മോശ അഹരോനോടും പറഞ്ഞു.

ഏതു വിധമെങ്കിലും ഇസ്രായേൽക്കാരെ ഈജിപ്തിൽ നിന്നു് രക്ഷപ്പെടുത്തണമെന്നു് ഇരുവരും കൂടി നിശ്ചയിച്ചു.

ഏതാനും ദിവസങ്ങൾക്കു ശേഷം അവർ ഈജിപ്തിലെത്തി. ഇസ്രായേൽക്കാർ മോശയെ കാണാൻ കൂട്ടംകൂട്ടമായി അവിടെ വന്നു. ദൈവം പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു മോശയോടു പറഞ്ഞ കാര്യങ്ങൾ അഹരോൻ ആ ജനങ്ങളെ വർണ്ണിച്ചു കേൾപ്പിച്ചു. ജനങ്ങൾ വിശ്വസിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി മോശ പല അത്ഭുതങ്ങളും പ്രവർത്തിച്ചു. അവർ അത്ഭുതങ്ങൾ കണ്ടു. ദൈവത്തിൽ വിശ്വസിച്ചു.

മോശയും അഹരോനും ഫറവോൻ രാജാവിന്റെ അടുക്കൽ ചെന്നു. ഇസ്രായേൽക്കാരെ വിട്ടയക്കണമെന്നു ആവശ്യപ്പെട്ടു. ഫറവോൻ അതിനു സമ്മതിച്ചില്ല. മാത്രമല്ല, അന്നുമുതൽ ആ ജനങ്ങളെ കൂടുതൽ കഷ്ടപ്പെടുത്താനും തുടങ്ങി. ഇസ്രായേൽക്കാർ ഈജിപ്തുകാരുടെ അടിമകളാണു്. അവർപോയാൽ പിന്നെ ആരാണു് അടിമവേല ചെയ്യുന്നതു്?" ഇതായിരുന്നു ഫറവോന്റെ വിചാരം.

ഇസ്രായേൽക്കാരെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുന്ന ഫറവോനെയും ജനങ്ങളെയും ഒരു പാഠം പഠിപ്പിക്കണമെന്നു് മോശ ആഗ്രഹിച്ചു.

അദ്ദേഹം പ്രാർത്ഥിച്ചു. ഈജിപ്റ്റിലെങ്ങും ഒരു പകർച്ചരോഗം ഉണ്ടായി. ഒരാളെങ്കിലും മരിക്കാത്ത ഒരു വീടും ഈജിപ്റ്റിൽ ഇല്ലെന്നുവന്നു.

ഇതു ദൈവകോപമാണെന്നു ഫറവോൻ വിചാരിച്ചു. മോശയേയും അഹറോനെയും വിളിച്ചുവരുത്തി. ഇസ്രായേൽക്കാരെ ഇഷ്ടമുള്ളിടത്തേയ്ക്കു കൊണ്ടുപൊയ്ക്കൊള്ളാൻ അവർക്കു് ഫറവോൻ അനുവാദം നൽകി.

നീണ്ട അടിമത്തത്തിനു ശേഷം ഇസ്രായേൽ ജനത അവസാനം ഈജിപ്റ്റു് വിട്ടു. മരുഭൂമിയിലൂടെ നടന്നു് ചെങ്കടൽ കടന്നു വേണ്ടിയിരുന്നു അവർക്കു പോകാൻ.

അവർ പോയിക്കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ഫറവോനു് നിരാശയായി. ഇസ്രായേൽക്കാരെ വിട്ടയച്ചതു് ബുദ്ധിമോശമായെന്നു തോന്നി. അദ്ദേഹം ഉടനെതന്നെ ഒരു സംഘം ഈജിപ്തുകാരെ വിളിച്ചു വരുത്തി, ഇസ്രായേൽക്കാരെ തിരികെ കൊണ്ടുവരുവാൻ കല്പിച്ചു. ചെങ്കടലിനടുത്തുവച്ചു ഈജിപ്തുകാർ ഇസ്രായേൽക്കാരെ കണ്ടുമുട്ടി. ആ അടിമകൾ പേടിച്ചുവിറച്ചു. മോശ അവരെ ധൈര്യപ്പെടുത്തി. സർവ്വശക്തനായ ദൈവം ഇസ്രായേൽക്കാരോടുകൂടിയുണ്ടെന്നു് ഓർമ്മിപ്പിച്ചു. മോശ വടിയെടുത്തു കടലിനു മീതെ അടിച്ചു. വെള്ളം ഇരുവശത്തേയ്ക്കും മാറി. ഒരു പുതിയവഴി തുറന്നു. ജനങ്ങൾ അതിലൂടെ നടന്നു മറുകരയിലെത്തി. ഈജിപ്തുകാരും ആ വഴിയേ അവരെ പിന്തുടർന്നു. ഇസ്രായേൽക്കാർ കടൽ കടന്നപ്പോൾ വെള്ളം ഒരുമിച്ചു കൂടി. വഴി കാണാനില്ലാതായി. ഈജിപ്തുകാർ അപ്പോൾ കടലിന്റെ നടുവിൽ എത്തിയിരുന്നതേയുള്ളു. അവർ മുഴുവൻ മുങ്ങിമരിച്ചു.

നടന്നു നടന്നു് ഇസ്രായേൽക്കാർക്കു മടുത്തു. വിശപ്പു കൊണ്ടും ദാഹം കൊണ്ടും അവർ വലഞ്ഞു. മോശ ദൈവത്തോടു

പ്രാർത്ഥിച്ചു. ആകാശത്തു നിന്നു ദൈവം അവൎക്കുവേണ്ടി "മന്നാ" വർഷിച്ചു. അവർ അതെടുത്തു ഭക്ഷിച്ചു. മൂന്നുമാസത്തെ യാത്രയ്ക്കു ശേഷം അവർ 'സീനാ' മരുഭൂമിയിലെത്തി. അവിടെയുള്ള മലയിൽ വച്ചാണു് ദൈവം മോശയ്ക്കു "പത്തുകല്പനകൾ" നൽകിയതു്. നല്ല ജീവിതം നയിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രമാണങ്ങൾ ആണു് ഇവ. ദൈവത്തെ സ്നേഹിക്കണമെന്നും ദൈവത്തെക്കരുതി മനുഷ്യരെ സ്നേഹിക്കണമെന്നും ആണു് ഇവയുടെ സാരം.

മാസങ്ങളും വർഷങ്ങളും കടന്നുപോയി. മോശ വൃദ്ധനായി. ഇസ്രായേൽക്കാരെ കാനാൻ ദേശത്തിനു് അടുത്തുവരെ കൊണ്ടുപോകാനേ അദ്ദേഹത്തിനു കഴിഞ്ഞുള്ളു. ആ നാടു് കൈവശപ്പെടുത്താൻ കഴിഞ്ഞില്ല. കാനാൻദേശം അകലെനിന്നു് അദ്ദേഹം നോക്കിക്കണ്ടു. അങ്ങോട്ടു് ജനങ്ങളെ നയിക്കുവാൻ "ജോഷ്വാ" എന്ന ആളെ നിയോഗിച്ചു.

120—ാമത്തെ വയസ്സിൽ മോശ മരിച്ചു. ഇസ്രായേൽക്കാർ അദ്ദേഹത്തെ 'മോവാബ്' എന്ന സമതലത്തിൽ സംസ്കരിച്ചു. അവർ മുപ്പതുദിവസം ശവകുടീരത്തിനടുത്തിരുന്നു കരഞ്ഞു. അതിനുശേഷം അവർ ജോഷ്വായോടൊത്തു യാത്രതുടന്നു. യോർദ്ദാൻ നദികടന്നു് കാനാൻ ദേശത്തെത്തി. ഇസ്രായേൽ ജനങ്ങൾക്കു ജോഷ്വാ ആ നാടു് ഭാഗിച്ചു കൊടുത്തു.

6

സോളമൻെറ നീതി

ദാവീദ്‌രാജാവിൻെറ പുത്രനായിരുന്നു സോളമൻ. ദാവീദിനു ശേഷം അദ്ദേഹം രാജാവായി. സോളമൻെറ നീതിനിഷ്ഠ പ്രസിദ്ധമായിരുന്നു. ഏതു വിഷമം പിടിച്ച കാര്യങ്ങളിലുമാകട്ടെ, സത്യാവസ്ഥ കണ്ടുപിടിച്ച് അദ്ദേഹം വിധിപറയും. സോളമൻെറ കീർത്തി നാടായനാടെങ്ങും പരന്നു. നീതികിട്ടേണ്ടവരൊക്കെ അദ്ദേഹത്തിൻെറ പക്കൽ ഓടിക്കൂടി.

ഒരിക്കൽ രണ്ടുസ്ത്രീകൾ സോളമൻെറ കൊട്ടാരത്തിൽ വന്നു. ഒരാളുടെ കൈയിൽ ഒരു പിഞ്ചുകുഞ്ഞുണ്ട്. മറേറ സ്ത്രീ ഏങ്ങലടിച്ചു കരയുകയാണ്. ശിശുവിനെ എടുത്തിരിക്കുന്ന സ്ത്രീയും കരയുന്നുണ്ട്. രാജാവ് കാരണം ചോദിച്ചു. ഒരുവൾ പറഞ്ഞു:—

"പൊന്നുതിരുമേനീ, ഈ ശിശു എൻേറതാണ്. ഈ നിൽക്കുന്നവൾ കഴിഞ്ഞരാത്രിയിൽ അതിനെ മോഷ്ടിച്ചു. ഇപ്പോൾ അതു് അവളുടെ കുഞ്ഞാണെന്നു പറയുന്നു."

മററവൾ കുഞ്ഞിനെ ഉമ്മകൊടുത്തുകൊണ്ടു പറഞ്ഞു:—

"ഇവൾ പറയുന്നതു് വെറും കളവാണ് തിരുമേനി. ഇതു എൻെറ കുട്ടിതന്നെ. ഇവളുടെ കുട്ടി ഇക്കഴിഞ്ഞ രാത്രിയിൽ മരിച്ചുപോയി. ഇപ്പോൾ എൻെറ കുഞ്ഞിനെ ഇവൾക്കു് വേണം".

"എൻെറ കുഞ്ഞു മരിച്ചിട്ടില്ല. പെററതള്ളയ്ക്കു സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ അറിയാം. ആ സ്ത്രീയുടെ കൈയിലിരിക്കുന്ന പൈതൽ എൻേറതാണ്. പത്തുമാസം ചുമന്നു് പെററു വളർത്തിയ കുഞ്ഞിനെ

എങ്ങനെയാണു് ഉപേക്ഷിക്കുക?" ആദ്യത്തെ സ്ത്രീ, കുഞ്ഞിന്റെ നേരേ നോക്കി കണ്ണീർ പൊഴിച്ചു.

രാജാവു് അവരുടെ താമസസ്ഥലത്തേക്കുറിച്ചും മററും അന്വേഷിച്ചു.

ജെറുസലത്തിനു സമീപം ഒരു ചെറിയ ഗ്രാമമുണ്ടു്. അവിടെയുള്ള ഒരു കെട്ടിടത്തിലായിരുന്നു അവരുടെ താമസം. പ്രസവകാലമടുത്തപ്പോൾ രണ്ടുപേരും ഒരുമിച്ചു ഒരു മുറിയിൽ താമസിച്ചു. ഒരേ ദിവസമാണു് രണ്ടാളും പ്രസവിച്ചതു്. കുഞ്ഞുങ്ങളെ അടുത്തുകിടത്തി രണ്ടുപേരും ഉറങ്ങി. ഇത്രയും കാര്യങ്ങളിൽ ആ രണ്ടു സ്ത്രീകളും യോജിച്ചു. രണ്ടു കുട്ടികളിൽ ഒന്നു് മരിച്ചുപോയി എന്ന കാര്യത്തിലും അവർ വിയോജിപ്പില്ല. എന്നാൽ മരിച്ച ശിശു തന്റേതെന്നു് ഇരുവരും സമ്മതിക്കുന്നില്ല. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞു് തന്റേതെന്നു് രണ്ടുപേരും അവകാശപ്പെടുകയും ചെയ്യുന്നു.

രാജാവു് കുഴങ്ങി. ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന കുഞ്ഞു് ഈ രണ്ടുപേരിൽ ആരുടെയെങ്കിലും ഒരാളുടേതാണു്. മരിച്ചകുഞ്ഞും അതുപോലെതന്നെ. ഈ ശിശു ആരുടേതെന്നു് അതിന്റെ അമ്മയ്ക്കു അറിയാം. എന്നാൽ രണ്ടുപേരും ശിശു തന്റേതെന്നു തീർത്തു പറയുന്നു. കുഞ്ഞിനെ തിരിച്ചറിയാവുന്നവരായി വേറെ ആരുമില്ല.

സോളമൻ ചിന്തിച്ചു. വീണ്ടും ചിന്തിച്ചു. ന്യായമായ തീരുമാനമെടുക്കാൻ ഒരു മാർഗ്ഗവും കാണുന്നില്ല. അദ്ദേഹം വീണ്ടും വീണ്ടും ആ അമ്മമാരെ ചോദ്യം ചെയ്തു. അവരുടെ നേരെ കോപിച്ചു. ഭയപ്പെടുത്തി. ഒരു പ്രയോജനവുമില്ല. രണ്ടുപേരും ശിശു തന്റേതാണെന്നു് ഉറപ്പിച്ചു പറയുന്നു. ഒരുവൾ നുണ പറയുകയാണെന്നതു തീർച്ച. പക്ഷേ കളവുപറയുന്നവളെ എങ്ങനെ തിരിച്ചറിയും?

അദ്ദേഹം ഒരു ഉപായം പറഞ്ഞുനോക്കി. ഇപ്പോൾ കുഞ്ഞിനെ കൈവശം വച്ചിരിക്കുന്ന സ്ത്രീ അതിനെ വളർത്തട്ടെ. ആരു വളർത്തിയാലും കുഞ്ഞു നന്നായി വളർന്നാൽ മതിയല്ലോ. തൻെറ കുഞ്ഞു്, സുഖമായും സന്തോഷമായും ജീവിക്കണമെന്നല്ലേ, അമ്മ ആഗ്രഹിക്കുകയുള്ളൂ.?

രാജാവിൻെറ ഈ അഭിപ്രായത്തോടു കുഞ്ഞു കൈവശമില്ലാത്ത സ്ത്രീ യോജിച്ചില്ല.

"ഈ ശിശു സത്യമായും എൻേറതാണു്. അതിനെ വളർത്താൻ ഞാനുള്ളപ്പോൾ മററാരുവളെ ഏല്പിക്കുന്നതു് എന്തിനാണു്? അങ്ങയുടെ തീരുമാനം കഠിനമാണു്" എന്നു പറഞ്ഞു് അവൾ കരഞ്ഞുതുടങ്ങി.

കുഞ്ഞിനെ എടുത്തുകൊണ്ടു നിൽക്കുന്നവളോടു് അതിനെ മറേറ സ്ത്രീയ്ക്കു് ഏല്പിച്ചുകൊടുക്കാൻ രാജാവു കല്പിച്ചു.

"എൻെറ സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ ജീവൻ പോയാലും, ഞാൻ കൊടുക്കുകയില്ല" എന്നു പറഞ്ഞുകൊണ്ടു് അവൾ അതിനെ മാറോടു മുറുകെ ചേർത്തു പിടിച്ചു.

സോളമൻെറ ഭാവം മാറി. മുഖം ചുവന്നു. കണ്ണുകളിൽ കോപം നിഴലിച്ചു. അടുത്തുനിന്ന പടയാളിയോടു ഉടനെ ഒരു വാൾ കൊണ്ടുവരാൻ കല്പിച്ചു. അയാൾ, വാൾ കൊണ്ടുവന്നു. രാജാവു് ശിശുവിനെ ഒരു കൈയിലെടുത്തു. അതിൻെറ നേരേ വാളോങ്ങിക്കൊണ്ടു പറഞ്ഞു.

"ഈ ശിശു നിങ്ങൾ രണ്ടുപേരുടേതും ആണെന്നല്ലേ പറയുന്നതു്? ഞാൻ ഇതിനെ രണ്ടായി മുറിച്ചു് ഓരോ കഷണം ഓരോരുത്തർക്കുമായി തരാൻ പോകുകയാണു്." അദ്ദേഹം വാൾ ഉയർത്തി.

"എൻെറ പൊന്നുതിരുമേനീ! കുഞ്ഞിനെ കൊല്ലരുതേ! എനിക്കു അതു കണ്ടുനിൽക്കാൻ ശക്തിയില്ല. അതിനെ ജീവ

നോട്ടുകൂടി അവൾക്കുതന്നെ കൊടുത്തുകൊള്ളൂ. ഞാൻ ഇനി പരാതി പറയുന്നില്ല." കുഞ്ഞു കൈവശമില്ലാതെ വന്ന സ്ത്രീ സോളമനോടു കരഞ്ഞപേക്ഷിച്ചു.

മററവൾ പറഞ്ഞു:—

"തിരുമേനിയുടെ കല്പനപോലെയാകട്ടെ. എന്റെ കുഞ്ഞു് നിൻേറതെന്നു പറഞ്ഞു തർക്കിക്കുന്നതുകൊണ്ടു് അതു നിനക്കും വേണ്ട എനിക്കും വേണ്ട. തിരുമേനി അതിനെ ഭാഗിക്കട്ടെ!"

ഇരുവരും പറഞ്ഞതു സോളമൻ കേട്ടു. ഉയർത്തിയ വാൾ താഴെയിട്ടു. കൊല്ലരുതെന്നു് അപേക്ഷിച്ച സ്ത്രീക്കു് ആ കുഞ്ഞിനെ നൽകിക്കൊണ്ടു് അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു.

"സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ കൊല്ലാൻ ഒരമ്മ തീർച്ചയായും സമ്മതിക്കുകയില്ല. അമ്മയല്ലാത്ത സ്ത്രീക്കു് കുഞ്ഞു് നഷ്ടപ്പെട്ടാലും ഒന്നും വരാനില്ല. കൂട്ടുകാരിയെ തന്നെപ്പോലെ ഭാഗ്യംകെട്ടവളായി കാണുന്നതാണു് അവൾക്കു സന്തോഷം".

സോളമൻെറ ഈ തീരുമാനം കേട്ടു് ആളുകൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. "ജ്ഞാനിയായ സോളമൻ" എന്നു് അദ്ദേഹത്തെ പുകഴ്ത്തി.

സ്വന്തം കുഞ്ഞിനെ തിരിച്ചുകിട്ടിയ സ്ത്രീ സോളമനെ വന്ദിച്ചു. അവളുടെ നനഞ്ഞ കണ്ണുകളിൽ സന്തോഷം കളിയാടി. മുഖം വികസിച്ചു. ഓമനക്കുഞ്ഞിനെ എടുത്തു് അവൾ കൊട്ടാരത്തിൽ നിന്നു് പോയി.

7

സ്വപ്നം തന്നെ സ്വപ്നം

"ചേട്ടാ! ചേട്ടാ! ഞാൻ ഇന്നലെ ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു" എന്നു് ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് യൗസേപ്പു് ജ്യേഷ്ഠന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു ചെന്നു.

"ചേട്ടനു കേൾക്കണോ അതു് എന്താണെന്നു്?"

അങ്ങിങ്ങായി ആടുകളെ മേച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മററു ചേട്ടന്മാർ അടുത്തുവന്നു് യൗസേപ്പിന്റെ കിനാവിന്റെ കഥ കേൾക്കാൻ താത്പര്യത്തോടെ നില്പായി.

യൗസേപ്പു് അവരെ പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു:—

"കൊയ്ത്തു കഴിഞ്ഞു് നമ്മൾ എല്ലാവരും വയലിൽ കററകൾ കെട്ടിവച്ചു. കുറച്ചുനേരം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എന്റെ കററ എഴുന്നേററുനിന്നു." ഇത്രയും പറഞ്ഞിട്ടു് അവൻ കൈകൊട്ടിച്ചിരിച്ചു. പിന്നെയും തുടർന്നു.

"നിങ്ങളുടെയെല്ലാം കററകൾ ചുററും വന്നുനിന്നു് എന്റെ കററയെ വന്ദിച്ചു."

ചേട്ടന്മാർക്കു കോപം വന്നു. ഒരാൾ പറഞ്ഞു:—

"എടാ യൗസേപ്പേ! നി ഞങ്ങളുടെയടുത്തു് വലിയ ആളാകേണ്ട. നിന്നെ ഞങ്ങൾ എടുത്തു കാട്ടിലെറിയും."

"അതു് എന്തിനാ ചേട്ടാ?"

"അതോ? നിന്റെ കററയെ ഞങ്ങളുടെ കററ കുമ്പിട്ടു എന്നു പറഞ്ഞാൽ എന്താണർത്ഥമെന്നു് നിനക്കറിയാമോ? നീ ഞങ്ങളുടെ യജമാനൻ ആകുന്നുവെന്നല്ലേ, ഞങ്ങൾ നിന്റെ അടിമകളും? അത്രയ്ക്കുവേണ്ട. അപ്പനു് കൂടുതൽ സ്നേഹം നിന്നോടുണ്ടെങ്കിൽ അതു നിനക്കു കൊള്ളാം."

യൗസേപ്പിനോട്ട് അവന്റെ ചേട്ടന്മാർക്കൊക്കെ അസൂയയാണ്. അതിനു കാരണക്കാരൻ അവനല്ല. ഏററവും ഇളയ മകനാണ് അവൻ. മററുള്ളവരെക്കാൾ കൂടുതൽ അവനെ പിതാവു സ്നേഹിക്കുന്നുണ്ട്. അവനെ അദ്ദേഹം എപ്പോഴും കൂടെ കൊണ്ടുനടക്കും. പട്ടുടുപ്പ് തയ്പിച്ചു കൊടുക്കും. ഇതൊന്നും മൂത്ത പുത്രന്മാർക്ക് ഇഷ്ടപ്പെട്ടിരുന്നില്ല. യൗസേപ്പ് ബുദ്ധിമാനാണെന്ന് പിതാവ് കൂടെക്കൂടെ പറയും. അതാണ് അവർക്ക് ഒട്ടും കേട്ടു കൂടാത്തത്. മററ് പതിനൊന്ന് ആൺമക്കളുള്ളപ്പോൾ അപ്പൻ ഇങ്ങനെ ഒരാളെത്തന്നെ ലാളിച്ചാലോ? അത് അവർ എങ്ങനെ സഹിക്കും? മററുള്ളവരെ, പിതാവ് മോശക്കാരാക്കുന്നതിന് കാരണക്കാരൻ യൗസേപ്പാണെന്ന് അവർ വിചാരിച്ചു. ഈ അനുജൻ തുലഞ്ഞിരുന്നുവെങ്കിൽ എന്നുകൂടി അവർ ആശിച്ചു പോയിട്ടുണ്ട്.

അവരുടെ പിതാവിന്റെ പേർ യാക്കോബ് എന്നാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് പന്ത്രണ്ട് ആൺമക്കളുണ്ടായിരുന്നു. ആടുകളെ മേയ്ക്കുകയായിരുന്നു അവരുടെ ജോലി.

ഒരു ദിവസം അപ്പനും ചേട്ടന്മാരുംകൂടി വർത്തമാനം പറയുകയായിരുന്നു. യൗസേപ്പ് അവരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു ചെന്നു. ചിരിച്ചുകൊണ്ടുള്ള അവന്റെ വരവു കണ്ടപ്പോൾത്തന്നെ ചേട്ടന്മാരുടെ മുഖം കറുത്തു. അവൻ ഓടിവരുന്നതു കണ്ടിട്ട്, എന്താണു വിശേഷമെന്നു അപ്പൻ ചോദിച്ചു. അവൻ പറഞ്ഞു തുടങ്ങി.

“അപ്പാ! ഞാൻ നല്ല ഒരു കിനാവ് ഇന്നലെ രാത്രിയിൽ കണ്ടു.

ഞാൻ ഭൂമിയിൽനിന്നു പതുക്കെ പൊങ്ങി. ആകാശത്തിലൂടെ പറന്നു പറന്ന് ഉയർന്നു. അപ്പോൾ സൂര്യനും ചന്ദ്രനും വന്ന്

എന്നെ വന്ദിച്ചു. പതിനൊന്നു നക്ഷത്രങ്ങളും വന്ന് എൻെറ മുൻപിൽ തല കുനിച്ചു."

"നീ എന്താണു് പറയുന്നതു്?" യാക്കോബ്യ് കനത്ത സ്വരത്തിൽ ചോദിച്ചു. "നിൻെറ അമ്മയും ഞാനും നിന്നെ വണങ്ങുമെന്നോ? നിൻെറ ഈ സഹോദരന്മാർ നിന്നെ വന്ദിക്കുമെന്നോ?" യാക്കോബ്യ് അവനെ ശകാരിച്ചു.

യാക്കോബ്യ് പലപ്പോഴും യൗസേപ്പിനെക്കുറിച്ചു് ചിന്തിക്കാറുണ്ടു്. അവൻ സുന്ദരനാണ്, ബുദ്ധിമാനാണ്. എല്ലാവരെക്കാളും മിടുക്കനാകും. അവൻെറ സ്വപ്നത്തിൽ എന്തെല്ലാമോ കാര്യങ്ങളുണ്ടു്. എന്താണെന്നു തീർച്ചയില്ല. എല്ലാവർക്കും നന്മചെയ്യാൻ ഒരുപക്ഷേ ദൈവം അവനെ തിരഞ്ഞെടുത്തേക്കാം.

യാക്കോബിൻെറ പുത്രന്മാർ ആടുകളെ മേയ്ക്കാൻ ദൂരദിക്കിലും പോവുക പതിവായിരുന്നു. ഒരു സ്ഥലത്തെ തീററ കഴിയുമ്പോൾ മറെറാരു സ്ഥലത്തേയ്ക്കു ആടുകളെ കൊണ്ടുപോകും. ചിലപ്പോൾ ഒന്നോ രണ്ടും ആഴ്ചകൾ കഴിഞ്ഞായിരിക്കും തിരികെവരുക. മററു ചിലപ്പോൾ മൂന്നോനാലോ ആഴ്ചകൾ കഴിഞ്ഞും.

ഒരിക്കൽ, അവർ പോയിട്ടു് തിരിച്ചുവരുമെന്നു പറഞ്ഞിരുന്ന ആഴ്ചയിൽ വന്നില്ല. പിതാവിനു മക്കളെക്കുറിച്ചു് വിചാരമായി. യൗസേപ്പുമാത്രമേ അദ്ദേഹത്തിൻെറക്കൂടെ വീട്ടിലുണ്ടായിരുന്നുള്ളു. അവൻ കൊച്ചുനായിരുന്നതുകൊണ്ടു് ചേട്ടന്മാരുടെ ക്രൂടെ പോയില്ല. സഹോദരന്മാരുടെ വിശേഷങ്ങൾ അറിഞ്ഞു വരാൻ വേണ്ടി യാക്കോബ്യ് യൗസേപ്പിനെ അവരുടെ അടുക്കലേയ്ക്കു് അയച്ചു അവനു് യാത്ര ഇഷ്ടമായിരുന്നു. അവിടെ ചെന്നാൽ ചേട്ടന്മാരെ കാണാം. ആടുകൾമേയുന്ന കുന്നുകളും മൈതാനങ്ങളും കണ്ടുനടക്കാം. ചെമ്മരിയാട്ടിൻ കുട്ടികളോടുക്രൂടി തുള്ളിച്ചാടി കളിക്കാം.

യൗസേപ്പ് മേച്ചിൽ സ്ഥലത്തേയ്ക്കു പോയി. വഴി അവന്ന് അറിഞ്ഞുകൂടായിരുന്നു. പലരോടും ചോദിച്ചറിഞ്ഞാണു പോയതു്. അകലെ വച്ചുതന്നെ ചേട്ടന്മാർ അവനെ കണ്ടു.

"നോക്കു! അതാ പൊന്നുടുപ്പുമിട്ട് നമ്മുടെ സ്വപ്നക്കാരൻ വരുന്നു". ഒരു ചേട്ടൻ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. വളരെ ദിവസങ്ങളായി കാണാതിരുന്ന കുഞ്ഞനുജനെ കണ്ടപ്പോൾ ഓടിച്ചെന്നു് അവനെ അവർ കെട്ടിപ്പിടിക്കേണ്ടതായിരുന്നു. എന്നാൽ അതിനു മാത്രമുള്ള സ്നേഹം അവർക്കുണ്ടായിരുന്നില്ല. മറിച്ച് അവനെ കണ്ടപ്പോൾ അസൂയയും കോപവും ആളിക്കത്തുകയാണുണ്ടായതു്.

"ഇവനെ നമുക്കു കൊന്നുകളയണം. ഇവനൊരുത്തൻ കാരണം അപ്പൻ നമ്മളെയൊക്കെ വെറുക്കുന്നു. ഇതു് നല്ല അവസരമാണു്. ഇവനെ എന്തുചെയ്താലും പിതാവ് അറിയുകയുമില്ല." ഒരു ചേട്ടന്റെ അഭിപ്രായമായിരുന്നു ഇതു്. മററുള്ളവരും ആ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിച്ചു. യൗസേപ്പിനെ കൊന്നശേഷം വീട്ടിൽ ചെന്നു് പിതാവിനോട് എന്തു പറയണം? എങ്ങനെ അദ്ദേഹത്തെ സമാധാനിപ്പിക്കണം? ഇതായി അവരുടെ അടുത്ത ആലോചന.

കടുവയോ പുലിയോ അവനെ കൊന്നുവെന്നു അപ്പനോടു പറയണം എന്നു് ഒടുവിൽ അവർ തീരുമാനിച്ചു. കാട്ടുമൃഗങ്ങൾ ധാരാളമുള്ള സ്ഥലമല്ലേ? യൗസേപ്പ് ബാലനുമാണല്ലൊ. അപ്പോൾ കടുവയോ പുലിയോ അവനെ കൊന്നുവെന്നു കേട്ടാൽ പിതാവ് വിശ്വസിക്കാതിരിക്കുകയില്ല.

രൂബൻ എന്ന ചേട്ടൻ മററുള്ളവരെപ്പോലെ യൗസേപ്പിനെ വെറുത്തിരുന്നില്ല. അവനെ കൊല്ലരുതെന്നു് അയാൾക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടായിരുന്നു. മററു സഹോദരന്മാരെ പേടിച്ചു് അതു് തുറന്നുപറയാൻ അയാൾ മടിച്ചു. എങ്കിലും സൂത്രത്തിൽ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

"സ്വന്തം അനുജനെകൊല്ലുന്നതു ശരിയാണോ? അവന്റെ രക്തം ഈ മണ്ണിൽ ഒഴുകുന്നതു നാം കാണണമോ? യൗസേപ്പിനു നമ്മെ എതിർക്കാൻ കഴിവില്ല. നമ്മൾ അവനെ ഉപദ്രവിക്കുമെന്നു് അവനറിഞ്ഞുകൂടാ. നാം അല്ലാതെ ഈ സ്ഥലത്തു് സ്വന്തമായി അവനു് ആരാണുള്ളതു്? ഈ അനുജൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതു് നമുക്കു ഉപദ്രവകരമാണെങ്കിലും അവൻ നമുക്കു് നേരിട്ടു് ഉപദ്രവമൊന്നും ചെയ്തിട്ടില്ലല്ലോ."

ഇതു കേട്ടിട്ടു് ആ സഹോദരന്മാർക്ക് ഒരു മനസ്സുമാററവും ഉണ്ടായില്ല. അപ്പോൾ രൂബൻ വേറൊരു കാര്യം പറഞ്ഞു. "ഇതാ! അവിടെക്കാണുന്ന ആ പൊട്ടക്കിണററില്ലേ? അതിൽ അവനെ നമുക്കു് തള്ളിയിടാം. അവൻ എത്ര ശ്രമിച്ചാലും അതിൽനിന്നു കരകയറാൻ പററുകില്ല. അവിടെ കിടന്നു് തനിയേ ചത്തുകൊള്ളും. നമ്മുടെ കൺമുൻപിൽവച്ചു് അവൻ മരിക്കുന്നതു് നാംകാണേണ്ടല്ലോ". ഈ അഭിപ്രായം എല്ലാവർക്കും സമ്മതമായി.

രൂബൻ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞതു് യൗസേപ്പു് കിണററിൽ കിടന്നു ചത്തുകൊള്ളട്ടെ എന്നു വിചാരിച്ചല്ല. അവനെ കിണററിലിട്ടിട്ടു മററുള്ളവർ പോകുമ്പോൾ ആരുമറിയാതെ കരയ്ക്കുകയററി വീട്ടിലേയ്ക്കു വിടാമെന്നായിരുന്നു ആ ചേട്ടൻ കരുതിയതു്.

യൗസേപ്പു് അടുത്തുവന്നപ്പോൾ ചേട്ടന്മാർ തമ്മിൽ പറഞ്ഞു. "നമ്മൾ പാവങ്ങൾ! ഇടയന്മാരുടെ കട്ടിയുടുപ്പും ഇട്ടു നടക്കുന്നു. ഇവനു സുഖമല്ലേ? വല്ല അലച്ചിലുമുണ്ടോ?" അവർ ആ കൊച്ചനുജനെ കടന്നുപിടിച്ചു. അവന്റെ ഭംഗിയുള്ള ഉടുപ്പു് ഊരിയെടുത്തു. പൊട്ടക്കിണററിന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു വലിച്ചിഴച്ചുകൊണ്ടുപോയി.

"എന്റെ പൊന്നുചേട്ടാ. എന്നെ കിണററിലിടരുതേ!" അവൻ കരഞ്ഞുപറഞ്ഞു. "രൂബൻ ചേട്ടാ" അവൻ ഉറക്കെ വിളിച്ചു. ആരു കേൾക്കാനാണു്? അവർ അവനെ കിണററിലേക്കു

തള്ളിയിട്ടു. രുബേൻ അപ്പോൾ അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. "യൂദാ" എന്ന മറെറാരു ചേട്ടന്റെ മനസ്സ് ഈ കൃത്യത്തിൽ വല്ലാതെ വേദനിച്ചു. യൗസേപ്പിന്റെ ദയനീയമായ കരച്ചിൽ അയാളുടെ കാതുകളിൽ മുഴങ്ങി. അതു കേട്ടില്ലെന്നു വയ്ക്കുവാൻ അയാൾക്കു കഴിഞ്ഞില്ല.

ചേട്ടന്മാർ അവിടെ നിൽക്കുമ്പോൾ അകലെനിന്ന് അറബികൾ ഒട്ടകപ്പുറത്തു വരുന്നതുകണ്ടു. കൂട്ടംകൂട്ടമായി ഈജിപ്തിലേയ്ക്കുപോകുന്ന കച്ചവടക്കാരാണ് അവർ. അവരെ കണ്ടപ്പോൾ യൂദാ പറഞ്ഞു:–

"നമ്മൾ സ്വന്തം അനുജനെ കൊല്ലുന്നതുകൊണ്ടുള്ള ലാഭമെന്തു്? നമുക്കു അവനെ കിണററിൽ നിന്ന് കരയ്ക്കുകയററി ഈ അറബികൾക്കു വില്ക്കാം. അതോടെ അവന്റെ ശല്യം തീരും. നമുക്കു പണവും കിട്ടും" ഈ അഭിപ്രായം എല്ലാവരും ശരിവച്ചു. അവർ യൗസേപ്പിനെ കിണററിൽനിന്ന് കയററി കച്ചവടക്കാർക്കു കൊടുത്തു. ഇരുപതു വെള്ളിനാണയമായിരുന്നു വിലയായി കിട്ടിയതു്.

കച്ചവടക്കാർ യൗസേപ്പിനെയുംകൊണ്ടു യാത്രയായി. ഓരോ ചേട്ടന്റെയും മുഖത്ത് മാറി മാറി നോക്കിക്കൊണ്ടു് യൗസേപ്പ് നടന്നകന്നു. ആരും അവനോടു കരുണ കാണിക്കുന്നില്ല. എല്ലാവർക്കും സന്തോഷമാണ്. എന്തു ചെയ്യാം? മനസ്സില്ലാമനസ്സോടെ അവൻ അറബികളെ പിന്തുടന്നു.

വീട്ടിലേയ്ക്കു മടങ്ങിപ്പോകാനുള്ള കാലമായി. യാക്കോബിന്റെ പത്തുമക്കളും യാത്രതിരിച്ചു. അവർ ഒരാടിനെ കൊന്ന് അതിന്റെ രക്തത്തിൽ യൗസേപ്പിന്റെ വസ്ത്രങ്ങൾ മുക്കിയെടുത്തു. അതു് ഒരു ചേട്ടൻ സൂക്ഷിച്ചു. പല ദിവസത്തെ വഴിനടപ്പിനു ശേഷം അവർ വീട്ടിലെത്തി. അവരുടെ കൂട്ടത്തിൽ യൗസേപ്പിനെ കാണാതെ വന്നപ്പോൾ പിതാവിന്റെ മനസ്സു വേദനിക്കാൻ

തുടങ്ങി. "യൗസേപ്പ് എവിടെ" അദ്ദേഹം തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടു ചോദിച്ചു.

"ഞങ്ങൾ അവനെ കണ്ടില്ല. എന്നാൽ കാട്ടിലൊരിടത്തു വച്ചു ഈ വസ്ത്രം കിട്ടി". യാക്കോബ് വസ്ത്രം വാങ്ങിച്ചു നോക്കി. അതു് യൗസേപ്പിൻെറ വസ്ത്രം തന്നെ. വല്ല കടുവയോ, പുലിയോ അവനെ കാട്ടിൽവച്ചു കൊന്നതായിരിക്കുമെന്ന് അദ്ദേഹം കരുതി. യാക്കോബ് ഉരുണ്ടുവീണു കരഞ്ഞു. മക്കൾ അദ്ദേഹത്തെ ആശ്വസിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു.

"നിങ്ങൾ എന്നോടു് ഒന്നും പറയേണ്ട. ആരൊക്കെ പറഞ്ഞാലും എൻെറ സങ്കടം മാറുകയില്ല. ഞാൻ മരിച്ചു് എൻെറ മകൻെറ അടുക്കൽ എത്തുന്നതുവരെ എൻെറ ദുഃഖം തീരുകയില്ല." അദ്ദേഹം നിത്യവും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുകരയുന്നതു് പതിവായിത്തീർന്നു.

II

അറബികൾ, യൗസേപ്പിനെ ഈജിപ്റ്റിലെ ഒരു ചന്തയിൽ കൊണ്ടുപോയി. അടിമവ്യാപാരം നടക്കുന്ന കാലമായിരുന്നു അതു്. പല കച്ചവടക്കാരും അവനു വില പറഞ്ഞു. അവനു് അവിടെ അധികനേരം നിൽക്കേണ്ടി വന്നില്ല. ഈജിപ്റ്റിലെ ഫറവോൻ രാജാവിൻെറ സേനാനായകനായ പൊത്തിഫർ ആ വഴിക്കു വന്നു. കോമളനായ യൗസേപ്പിനെ അയാൾ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. നല്ല വില കൊടുത്തു് അവനെ വാങ്ങിച്ചു.

പൊത്തിഫറിൻെറ വീട്ടുകാര്യങ്ങൾ നോക്കുകയായിരുന്നു യൗസേപ്പിൻെറ ജോലി. എല്ലാജോലികളും അവൻ ക്രമമായും ഭംഗിയായും ചെയ്തു. ഒരു കുറവും തെററും അവനിൽ കാണാൻ ആർക്കും കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു വിധം സുഖമായിത്തന്നെ അവൻ അവിടെ കഴിഞ്ഞുകൂടി.

പക്ഷെ ആപത്തുകൾ അവിടെയും കണ്ടുതുടങ്ങി. പൊത്തിഫറിൻെറ ഭാര്യക്കു അവനോടു വെറുപ്പായി. തന്നോടു മര്യാദയില്ലാതെ യൗസേപ്പു പെരുമാറുന്നുവെന്നു് ആ സ്ത്രീ ഭർത്താവിനോടു പരാതിപ്പെട്ടു. അദ്ദേഹം കോപിച്ചു. അവനെ ജയിലിലടച്ചു. കിണററിൽ കിടന്നപോലെതന്നെ അവൻ ജയിലിലും കിടക്കേണ്ടിവന്നു. രണ്ടിടത്തും വെളിച്ചമുണ്ടായിരുന്നില്ല. ഇരുട്ടുതന്നെ.

ജയിലിൽ യൗസേപ്പു് നന്നായിപെരുമാറി. ആ തടവുകാരൻെറ വിനയവും മര്യാദയും കണ്ടു് ജയിൽപ്പുള്ളികൾ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അവിടത്തെ ഉദ്യോഗസ്ഥനു് അവനെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. തടവുകാരുടെ മേൽനോട്ടം അവനെ ഏല്പിച്ചു. ജയിൽപ്പുള്ളികൾ എല്ലാക്കാര്യങ്ങളും അവനോടു പറയും. അവൻെറ ഉപദേശം സ്വീകരിക്കും.

ഒരു ദിവസം രണ്ടു തടവുകാർ, തങ്ങൾ കണ്ട സ്വപ്നങ്ങൾ യൗസേപ്പിനോടു പറഞ്ഞു. അവരിൽ ഒരാൾ ഫറവോൻ രാജാവിൻെറ പാനീയക്കലവറക്കാരനായിരുന്നു. കനകപ്പാത്രങ്ങളിൽ വീഞ്ഞു നിറച്ചു് രാജാവിനു കൊടുക്കുകയായിരുന്നു അയാളുടെ ജോലി. ജോലിയിൽ വരുത്തിയ വീഴ്ചയ്ക്കു് ജയിലിലടയ്ക്കപ്പെട്ടതായിരുന്നു അയാൾ. താൻകണ്ട കിനാവിൻെറ കഥ അയാൾ പറഞ്ഞു.

"എൻെറ മുൻപിൽ ഒരു മുന്തിരിവള്ളി കിളിർത്തു് ഉയർന്നു പൊങ്ങി. അതിൽ മൂന്നു ശിഖരങ്ങളുണ്ടായി. അവ തളിർക്കുകയും പൂക്കുകയും ചെയ്തു. നിറച്ചു മുന്തിരിങ്ങകളുമുണ്ടായി. അവ പറിച്ചു് വീഞ്ഞുണ്ടാക്കി ഞാൻ രാജാവിനു കൊടുത്തു." ഇതുപറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു സ്വപ്നത്തിൻെറ അർത്ഥം എന്താണെന്നറിയാൻ അയാൾ കൗതുകപൂർവ്വം യൗസേപ്പിൻെറ മുഖത്തേയ്ക്കു നോക്കി. അദ്ദേഹം അതിൻെറ അർത്ഥം ഇങ്ങനെ വിശദീകരിച്ചു.

"മുന്തിരിവള്ളിയിലെ മൂന്നുശാഖകൾ മൂന്നുദിവസങ്ങളാണു്. ഇനി മൂന്നുദിവസത്തിനുശേഷം രാജാവു് നിന്നെ വീണ്ടും ജോലിയിൽ നിയമിക്കും."

ഇതു കേട്ടുനിന്ന ക്രൂട്ടതടവുകാരൻ താൻ കണ്ട ഒരു സ്വപ്നം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. അയാൾ പണ്ടു് രാജാവിന്റെ അപ്പക്കലവറക്കാരനായിരുന്നു.

"എന്റെ തലയിൽ അപ്പംനിറച്ച മൂന്നുകുട്ടകൾ ഉണ്ടായിരുന്നു. ഏററംമുകളിൽ ഇരുന്ന കുട്ടയിൽ നിന്നു് പക്ഷികൾ വന്നു് അപ്പം കൊത്തിക്കൊണ്ടുപോയി.

"ഇതു നല്ല ഒരു സ്വപ്നമല്ല. മൂന്നു കുട്ടകൾ മൂന്നു ദിവസങ്ങളെ കുറിക്കുന്നു. മൂന്നു ദിവസങ്ങൾക്കുശേഷം ഫറവോൻ രാജാവു് നിന്നെ കഴുകുമരത്തിൽ തൂക്കും. പക്ഷികൾ നിന്റെ ശവശരീരം കൊത്തിപ്പറിച്ചു തിന്നും" യൗസേപ്പു് സ്വപ്നത്തിന്റെ അത്ഥം വിശദീകരിച്ചു. പിന്നീടു്, ആ സാധുമനുഷ്യനോടു പറഞ്ഞു. "തെററുകൾക്കു ദൈവത്തോടു മാപ്പുചോദിക്കുക. നല്ല മരണത്തിനു തയ്യാറാവുക."

മൂന്നു ദിവസത്തിനുശേഷം യൗസേപ്പു് പറഞ്ഞതുപോലെ തന്നെ സംഭവിച്ചു. ജയിൽപ്പുള്ളികൾ യൗസേപ്പിനെ ഒരു അത്ഭുത മനുഷ്യനായിക്കരുതി.

കാലം കടന്നുപോയി. ഈജിപ്തിലെ ഫറവോൻ രാജാവു് ഒരു സ്വപ്നം കണ്ടു.

രാജാവു് നദീതീരത്തു നിൽക്കുകയാണു്. ഏഴു തടിച്ച പശുക്കൾ നദിയിൽ നിന്നു കരയ്ക്കുകയറി അടുത്തുള്ള മൈതാനത്തിൽ മേയാൻ തുടങ്ങി. അവയുടെ പിന്നാലെ മെലിഞ്ഞു് എല്ലും തോലുമായ ഏഴു പശുക്കൾ കൂടിവന്നു മെലിഞ്ഞ പശുക്കൾ, തടിച്ച പശുക്കളെ തിന്നുകയും ചെയ്തു.

ഈ സ്വപ്നം വ്യാഖ്യാനിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം ഈജിപ്തിലെങ്ങുമുള്ള മന്ത്രവാദികളെയും വിജ്ഞാനികളെയും വരുത്തി. ഒരുത്തർക്കും അതിന്റെ അർത്ഥം വിവരിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. രാജാവിനു സങ്കടമായി. അപ്പോഴാണു് പഴയ പാനീയക്കലവറക്കാരൻ അദ്ദേഹത്തെ യൗസേപ്പിന്റെ കാര്യം അറിയിച്ചതു്. ഫറവോൻ രാജാവു് യൗസേപ്പിനെ വരുത്തി. സ്വപ്നം പറഞ്ഞു കേൾപ്പിച്ചു. യൗസേപ്പു് അതു് ഇങ്ങനെ വിശദീകരിച്ചു.

"ഏഴു തടിച്ച പശുക്കൾ, ഐശ്വര്യമുള്ള ഏഴു വർഷങ്ങളെ സൂചിപ്പിക്കുന്നു. ഏഴു മെലിഞ്ഞ പശുക്കൾ ക്ഷാമമുള്ള ഏഴു വർഷങ്ങളാണു്. മെലിഞ്ഞ പശുക്കൾ കൊഴുത്ത പശുക്കളെ തിന്നുവെന്നതിന്റെ അർത്ഥം ഐശ്വര്യത്തിനുശേഷം വരുന്ന ക്ഷാമം, ആ ഐശ്വര്യം കൊണ്ടുണ്ടായ സന്തോഷം മുഴുവൻ നശിപ്പിച്ചുകളയുമെന്നാണു്."

സ്വപ്നത്തിന്റെ വിശദീകരണം രാജാവിനു തൃപ്തികരമായിരുന്നു. ഏഴുവർഷത്തേയ്ക്കു നാടാകെ ഭക്ഷ്യക്ഷാമം ഉണ്ടാകുമെന്നു് മുൻകൂട്ടിഅറിയാൻ സാധിച്ചതിൽ അദ്ദേഹം സന്തോഷിച്ചു. സുഭിക്ഷമുള്ള കാലത്തു് ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾ മിച്ചം വയ്ക്കാനും സൂക്ഷിക്കാനും രാജാവു് ഏർപ്പാടുകൾ ചെയ്തു. യൗസേപ്പിനെ ജയിലിൽനിന്നു് മോചിപ്പിച്ചു. ഈജിപ്തിന്റെ ഗവർണ്ണർ സ്ഥാനം നൽകി.

സുഭിക്ഷമുള്ള വർഷങ്ങൾ പെട്ടെന്നു കടന്നുപോയി. ക്ഷാമകാലം വന്നു. ഈജിപ്തു ഒഴിച്ചു് മററു് രാജ്യങ്ങളൊക്കെ പട്ടിണിയിലായി. അന്യദേശങ്ങളിൽനിന്നു് ആളുകൾ ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കുവേണ്ടി ഈജിപ്തിലേയ്ക്കു വന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. യൗസേപ്പിന്റെ സഹോദരന്മാരും പട്ടിണികിടന്നു മടുത്തു. പിതാവായ യാക്കോബു് അവരെ ഈജിപ്തിലേയ്ക്കു പറഞ്ഞുവിട്ടു. അവരെ യൗസേപ്പു തിരിച്ചറിഞ്ഞു. പക്ഷേ യൗസേപ്പിനെ അവർ മനസ്സി

ലാക്കിയില്ല. അവർ വീണ്ടും ഭക്ഷണസാധനങ്ങൾക്കായി ഈജിപ്തിൽ വന്നപ്പോൾ യൗസേപ്പ് താൻ അവരുടെ സഹോദരനാണെന്നുള്ള കാര്യം വെളിപ്പെടുത്തി. അവർക്കു വിശ്വസിക്കാനേ കഴിഞ്ഞില്ല. അവർ പേടിച്ചുവിറച്ചു. പണ്ടുചെയ്ത ഉപദ്രവങ്ങൾക്ക് യൗസേപ്പ് പകരംവീട്ടുമെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു. യൗസേപ്പ് പറഞ്ഞു.

“നിങ്ങൾ എന്നെ വിററതോർത്തു ദുഃഖിക്കേണ്ട. നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി ദൈവം എന്നെ നിങ്ങൾക്കു മുൻപേ ഇങ്ങോട്ടയച്ചതാണെന്നു വിചാരിച്ചാൽമതി” ഇതു കേട്ടപ്പോൾ ആ സഹോദരന്മാർക്കു സമാധാനമായി. എങ്കിലും ലജ്ജകൊണ്ടു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ നേരെനോക്കാൻ അവർ മടിച്ചു. യൗസേപ്പിന്റെ ആവശ്യപ്രകാരം അവർ പോയി പിതാവായ യാക്കോബിനെക്കൂടി ഈജിപ്തിൽ കൊണ്ടുവന്നു. അങ്ങനെയാണു് ഇസ്രയേൽക്കാർ ഈജിപ്തിൽ വന്നു ചേർന്നതു്.

യാക്കോബ് മരിക്കാറായപ്പോൾ പന്ത്രണ്ടുമക്കളെയും അടുത്തുവിളിച്ച്, അവരോടു സംസാരിച്ചു. യൂദാ എന്ന പുത്രനെ പ്രത്യേകം പുകഴ്ത്തി. താമസിയാതെ അദ്ദേഹം മരണമടഞ്ഞു. ഈ യൂദായുടെ വംശത്തിലാണ് യേശുക്രിസ്തു ജനിച്ചതു്.

8

നാമിയും മരുമകളും

'എലിമലേക്' എന്നൊരു കർഷകനുണ്ടായിരുന്നു. അയാളുടെ ഭാര്യയുടെ പേരു് നാമി എന്നായിരുന്നു. രണ്ടു പുത്രന്മാരാണു് അവർക്കുണ്ടായിരുന്നതു്. ഇസ്രായേൽ രാജ്യത്തുള്ള ബേത്‌ലഹേമിലായിരുന്നു അവരുടെ വീടു്. യാദൃച്ഛികമായി അവിടെ വലിയ ക്ഷാമമുണ്ടായി. ക്രിസ്തുവിന്റെ ജനനത്തിനു് 1300 വർഷം മുൻപാണതു്. എവിടെപ്പോയാൽ പട്ടിണികൂടാതെ കഴിയാമെന്നു് മലേക് ആലോചിച്ചു. മോവാബ്ദേശത്തേയ്ക്കുപോയാൽ ദാരിദ്ര്യം കൂടാതെ കഴിയാം. പക്ഷേ അവർ ഇസ്രായേൽക്കാരുടെ ശത്രുക്കളാണു്. പണ്ടു് ഫറവോൻ രാജാവിനെ പേടിച്ചു് ഇസ്രായേൽക്കാർ ഒളിച്ചു പോരുമ്പോൾ പച്ചവെള്ളം ചോദിച്ചിട്ടു കൊടുക്കാത്തകൂട്ടരാണവർ. എന്തെങ്കിലുമാകട്ടെ, അങ്ങോട്ടുതന്നെ പോകാമെന്നു് ആ കർഷകൻ തീരുമാനിച്ചു; ഭാര്യയും കുട്ടികളുമായി പുറപ്പെടുകയും ചെയ്തു.

മോവാബ്കാർക്കു് ആ കർഷകകുടുംബത്തെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. പല സഹായങ്ങളും അവർ ചെയ്തുകൊടുത്തു. എലിമലേക് മാന്യനായ ഒരു കർഷകൻ. നാമി വായാടിത്തരം ഇല്ലാത്ത ഒരു സ്ത്രീ. വികൃതിത്തരമില്ലാത്ത രണ്ടു് ആൺകുട്ടികൾ. പിന്നെ എന്തിനു് മോവാബ്കാർ ആ കുടുംബത്തെ വെറുക്കുന്നു?

മോവാബുകാരായ രണ്ടു യുവതികളെയാണു് പുത്രന്മാർ കല്യാണം കഴിച്ചതു്. ഒരുവളുടെ പേർ റൂത്തു് എന്നും മററവളുടെ പേർ ഓർഫാ എന്നുമായിരുന്നു. നാമി അവരോടു നന്നായി പെരുമാറി. സ്വന്തം മക്കളോടെന്നപോലെ. അമ്മാവിയമ്മമാരുടെ പോരും വഴക്കും മൂലം യുവതികൾ ഗതികെട്ടു വലയുന്ന

കാലമായിരുന്നു അതു്. എന്നാൽ നാമിമൂലം പുത്രഭാര്യമാക്കു സങ്കടത്തിനു് ഇടവന്നില്ല.

പട്ടിണിമാറി, മലേക് കുടുംബത്തിന്റെ സ്ഥിതി മെച്ചപ്പെട്ടു. അപ്പോഴേയ്ക്കും ആ വീട്ടിൽ കാലക്കേടുകഠം ഒരു ഘോഷയാത്രപോലെ വന്നുകയറി. എലിമലേക് മരിച്ചു, ഏറെ താമസിയാതെ രണ്ടു പുത്രന്മാരും. അങ്ങനെ ഒരു വീട്ടിൽത്തന്നെ മൂന്നുപേർ വിധവകളായി. അയൽക്കാക്കുകൂടി അവരെ കണ്ടു് സങ്കടം വന്നു. ആ വീട്ടിലുള്ളവർ കരയാത്ത ദിവസങ്ങളില്ല. നാമിക്കായിരുന്നു കൂടുതൽ ദുഃഖം. ആ അമ്മ കരഞ്ഞതും തന്നെയോത്തിട്ടല്ല; തീരെ ചെറുപ്പത്തിൽ തന്നെ വിധവകളായിപ്പോയ ആ രണ്ടുമരുമക്കളെയോത്താണു്. ഒരിക്കൽ അവരോടു പറഞ്ഞു.

"നിങ്ങഠം ഇതുപോലെ കഷ്ടപ്പെട്ടു് എന്റെ കൂടെ താമസിക്കേണ്ട. നിങ്ങളുടെ വിട്ടുകളിലേയ്ക്കു പോവുക. മാതാപിതാക്കഠം നിങ്ങളെ ശരിയായി രക്ഷിക്കുമെന്നു് എനിക്കു് ഉറപ്പുണ്ടു്... നിങ്ങഠം യുവതികളാണല്ലോ. വീണ്ടും വിവാഹം കഴിച്ചു ജീവിക്കുകയാണു നല്ലതു്. ഞാൻ ഈ നാടുവിട്ടു് തിരികെ ബേതു്ലഹേമിലേയ്ക്കു പോകുകയാണു്."

അമ്മയുടെ കൂടെ ഞങ്ങളും വരുന്നു. അമ്മ എത്രമാത്രം ഞങ്ങളെ സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നു ഞങ്ങഠംക്കറിയാം. ആരും ആശ്രയമില്ലാത്ത അമ്മയെ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു് എങ്ങനെ വീടുകളിലേയ്ക്കു ഞങ്ങഠം പോകും?" ഇതായിരുന്നു ആ പുത്രവധുക്കളുടെ മറുപടി.

"നിങ്ങഠം എനിക്കുവേണ്ടിയും മരിച്ചുപോയ എന്റെ മക്കഠംക്കുവേണ്ടിയും വളരെനന്മകഠം ചെയ്തു. ദൈവം നിങ്ങളെ അനുഗ്രഹിക്കും. നിങ്ങളുടെ സ്നേഹം വിലപ്പെട്ടതുതന്നെ. എങ്കിലും നിങ്ങഠം എന്റെ കൂടെ പോരേണ്ട." നാമി തീർത്തു പറഞ്ഞു.

"അമ്മ എങ്ങോട്ടുപോകുന്നോ അങ്ങോട്ടുതന്നെ ഞങ്ങളും വരും എന്നുപറഞ്ഞു് അവർ നാമിയുടെകൂടെ യാത്രയായി. പിന്നെ

ആ അമ്മ കരഞ്ഞപേക്ഷിച്ചതു കൊണ്ടു് ഓഫാർ തൻെറ വീട്ടി ലേയ്ക്കു പൊയ്ക്കൊള്ളാമെന്നു സമ്മതിച്ചു. അപ്പോൾ റൂത്തിനോടും നാമി പറഞ്ഞു:—

“മകളേ, നിൻെറ സഹോദരി വിവേകത്തോടെ പ്രവർത്തിച്ചു. നീയും അതുപോലെ ചെയ്യുക.”

“ഞാൻ പോവുകയില്ല. ഞാൻ പോയാൽ അമ്മയ്ക്കു ഈ ലോകത്തിൽ പിന്നെ ആരുമില്ല. അമ്മ ജീവിക്കുന്നിടത്തു ഞാനുമുണ്ടു്. അമ്മയുടെ ആളുകൾ എൻെറയുമാളുകളാണു്.” ഇതുകേട്ട ശേഷം നാമി അവളെ തടസ്സപ്പെടുത്തിയില്ല. ഇരുവരും കൂടി ബേത്ലഹേമിലേയ്ക്കു തിരിച്ചു.

ബേത്‌ലഹേമിലെ ആളുകൾ അവരെ സന്തോഷപൂർവ്വം സ്വീകരിച്ചു. കുറെനാളത്തേയ്ക്കു് ആ ഗ്രാമവാസികളുടെ സംസാര വിഷയം നാമിയുടെ ആപത്തുകളായിരുന്നു. പ്രായം ചെന്ന സ്ത്രീകൾ നാമിയുടെ മരുമകളായ റൂത്തിനെക്കുറിച്ചു് വരുന്നവരോടും പോകുന്നവരോടുമൊക്കെ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്നു.

“എങ്കിലും ഇവൾ ഒരു വല്ലാത്ത പെണ്ണുതന്നെ! ഇക്കാലത്തു് അമ്മാവിയമ്മമാരെ രക്ഷിക്കാൻ വേണ്ടിമാത്രം ഒരു പെണ്ണു് നാടും വീടും വിട്ടുപോരുമോ? ഭർത്താവു് ഉണ്ടെങ്കിൽ വേണ്ടുകില്ല. ഭർത്താവു് ഉണ്ടെങ്കിൽപ്പോലും അമ്മാവിയമ്മമാരെ പെണ്ണുങ്ങൾ വകവയ്ക്കാറില്ല. ഇവൾ ഒരു നല്ലകുടുംബത്തിൽ പിറന്നവളാണു്. നമ്മുടെ പെൺകുട്ടികൾ ഇവളെ കണ്ടുപഠിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ!”

നാമിവന്നതിൽ നാട്ടുകാർ സന്തോഷിച്ചു. അവളുടെ ദുഃഖത്തിൽ പങ്കുകൊണ്ടു. എന്നാൽ അവർ നിത്യവൃത്തി എങ്ങനെ കഴിയ്ക്കുന്നുവെന്നതിനെക്കുറിച്ചുമാത്രം ആരും ചിന്തിച്ചില്ല. കൊയ്ത്തുകാലത്താണു നാമിയും റൂത്തും അവിടെ ചെന്നതു്. പാടത്തു കൊയ്ത്തു തുടങ്ങുമ്പോൾ റൂത്തു് വയലിൽ ചെല്ലും. കൊയ്യാനറിഞ്ഞുകൂടാത്തതിനാൽ വയലിൽ ഉതിർന്നു വീഴുന്ന

ഗോതമ്പുമണികൾ പെറുക്കും. എങ്ങനെയും വൈകുന്നേരമാവുമ്പോഴെയ്ക്കു് ഇടങ്ങഴിയിൽക്കൂടുതൽ ഗോതമ്പു കിട്ടും. അതുമതി ഒരു ദിവസം അവൾക്കു കഴിയാൻ.

രൂത്തു് ഒരുദിവസം കാല പെറുക്കാൻ പോയതു് ബോവാസിന്റെ വയലിലായിരുന്നു. സമ്പന്നനായിരുന്നു ബോവാസ്. കൊയ്ത്തു ആരംഭിക്കുന്നതിനു് അല്പം മുൻപു് അദ്ദേഹം പാടത്തുവന്നു. "നിങ്ങൾക്കു സമാധാനം!" എന്നു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം വേലക്കാരുടെ നേരേ കൈയുയർത്തി. "ദൈവം അങ്ങയെ അനുഗ്രഹിക്കട്ടെ" എന്നു വേലക്കാരും പറഞ്ഞു. രൂത്തിനു് ആ രീതി ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. വേലക്കാരും യജമാനനും തമ്മിൽ ഉള്ള ബന്ധം എത്രനന്നായിരിക്കുന്നു! അവൾക്കു് ആശ്ചര്യം തോന്നി. "ദൈവചിന്തയുള്ളയജമാനനും മര്യാദയുള്ള വേലക്കാരും" രൂത്തു അത്ഭുതപ്പെട്ടുപറഞ്ഞു. അപരിചിതയായ ആ യുവതിയെ പാടത്തുകണ്ടപ്പോൾ ബോവാസ് അവളെ തന്റെ അടുക്കലേയ്ക്കു വിളിച്ചു. വിവരങ്ങൾ ചോദിച്ചറിഞ്ഞു. പിന്നീടു് അവളോടു പറഞ്ഞു.—

"കുഞ്ഞേ, നീ ഇവിടെ വന്നതു നന്നായി. നമ്മൾ ചാർച്ചക്കാരാണു്. നിന്റെ ഇഷ്ടംപോലെ വയലിൽ നടന്നു് ഉതിരുന്ന ഗോതമ്പുമണികൾ പെറുക്കാം". അദ്ദേഹം വേലക്കാരുടെ നേരേ തിരിഞ്ഞു് മോശയുടെ നിയമം അവരെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു:—

"നിങ്ങൾ വയലുകൾ കൊയ്യുമ്പോൾ അതിരു തീർത്തു കൊയ്യരുതു്. ഉടമസ്ഥൻ തന്നെ ഉതിരുമണി പെറുക്കുകയും അരുതു്. ഒരു കറ്റ മറന്നുപോയാൽ അതെടുക്കാൻ തിരിച്ചുപോകരുതു്. അതു് വിധവയ്ക്കും പാവങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടുപോവുക."

ഉച്ചഭക്ഷണത്തിനു നേരമായപ്പോൾ ബോവാസ് രൂത്തിനെ വിളിച്ചു് മറ്റുകൊയ്ത്തുകാർക്കു കൊടുത്തതുപോലെ ഭക്ഷണം

കൊടുത്തു. കിട്ടിയതിൽ അല്പം അമ്മയ്ക്കു വേണ്ടി മിച്ചം വയ്ക്കാൻ അവൾ മറന്നില്ല.

കൊയ്ത്തു കാലം കഴിഞ്ഞു. ഒരു ദിവസം നാമി മരുമകളെ അടുക്കൽ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:—

“മകളേ, നിന്നെ ആർക്കെങ്കിലും വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുത്തെങ്കിലേ എനിക്കു സമാധാനമാകൂ. ബോവാസ് നമ്മുടെ ബന്ധുവാണ്. നമുക്ക് മററാരും സഹായമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് നമ്മെ രക്ഷിക്കാൻ അയാൾക്കു ചുമതലയുണ്ട്.”

അമ്മപറയുന്നതു ശരിയെന്നു രൂത്തിനു് തോന്നി. നാമി തുടർന്നു. എന്തുപറയുന്നുവെന്നു കേൾക്കാൻ അവൾ കൗതുകപൂർവ്വം ഇരുന്നു.

“നിന്നെ ബോവാസ് കല്യാണം കഴിച്ചു കാണണമെന്നാണ് എന്റെ ആഗ്രഹം”. നാമി പറഞ്ഞവസാനിപ്പിച്ചു.

സുന്ദരിയും വിനീതയുമായ രൂത്തിനോടു ബോവാസിനു നേരത്തെ സ്നേഹം തോന്നിയിരുന്നു. തന്നെ രൂത്തു് സ്നേഹിക്കുന്നുവെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ ബോവാസിനു സന്തോഷമായി. ഇത്രയും നല്ല ഒരു യുവതിയെ ഭാര്യയായിക്കിട്ടുന്നതു് ഭാഗ്യമായി അദ്ദേഹം കരുതി. തന്നെ ദൈവഭക്തനും ധനികനുമായ ബോവാസ് വിവാഹം ചെയ്യുമെന്നു രൂത്തു ഒരിക്കലും വിചാരിച്ചിരുന്നില്ല. ആ നല്ലമനുഷ്യനു തന്നോട് സ്നേഹമുണ്ടെന്നറിഞ്ഞപ്പോൾ അവളും ആഹ്ലാദിച്ചു.

ബേത്‌ലഹേമിലെ പ്രമാണികളുടെ മുൻപിൽവച്ചു് രൂത്തിനെ വിവാഹം കഴിച്ചു. അങ്ങനെ നാമിയുടെ ആഗ്രഹം നിറവേറി.

൯

റബേക്കാ എന്ന നല്ല പെണ്ണ്

അബ്രാഹം വൃദ്ധനായി. ലോകകാര്യങ്ങളിൽ താത്പര്യം കുറഞ്ഞു. ഇന്ന് മരിച്ചാൽ മതി. പക്ഷെ അതിനുമുൻപ് ഒരാഗ്രഹം കൂടിയുണ്ട്. പുത്രനായ ഇസഹാക്ക് വിവാഹം കഴിച്ചു കാണണം. അനുസരണയും ദൈവാനുഗ്രഹവുമുള്ള പുത്രൻ! അവന് ഒരു നല്ല പെൺകുട്ടിയെ കിട്ടണം. എന്താണുമാർഗ്ഗം? അദ്ദേഹം ആലോചിച്ചു. സ്നേഹിതന്മാരുടെയോ ബന്ധുക്കളുടെയോ മകളായിരുന്നാൽ നന്ന് എലിയാസറിനെ വിളിച്ചു. അയാൾ അബ്രാഹത്തിന്റെ പ്രിയപ്പെട്ട ഭൃത്യനാണ്. അബ്രാഹം തന്റെ ആഗ്രഹങ്ങൾ എലിയാസറിനെ അറിയിച്ചു. ബന്ധുജനങ്ങൾ ധാരാളമുള്ള മെസോപ്പൊട്ടോമിയായിലേയ്ക്ക് പോകുന്നതാണ് നല്ലതെന്നും ഉപദേശിച്ചു.

എലിയാസർ പത്ത് ഒട്ടകങ്ങളെ വരുത്തി. അവയുടെ പുറത്ത് ധാരാളം വിലപിടിച്ച സമ്മാനങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും നിറച്ച പെട്ടികൾ കയററിവച്ചു. പിന്നീട് യാത്രതിരിച്ചു വധുവിന്റെ മാതാപിതാക്കൾക്ക സമ്മാനങ്ങളും വധുവിന് ആഭരണങ്ങളും നൽകി വരന്റെ ഭവനത്തിലേയ്ക്ക് അവളെ കൂട്ടിക്കൊണ്ടു പോരുകയാണ് പഴയപതിവ്. അതുകൊണ്ടാണ് എലിയാസർ സമ്മാനങ്ങളും ആഭരണങ്ങളുമായി ഒരു വധുവിനെ അന്വേഷിച്ചു പുറപ്പെട്ടത്.

അബ്രാഹത്തിന്റെ ബന്ധുവായ നാഹോർ വസിച്ചിരുന്ന ദേശത്തെയ്ക്കാണ് എലിയാസർ ചെന്നത്. ആ സ്ഥലത്തിന്റെ പേർ "ഹാറാൻ" എന്നായിരുന്നു. പല ദിവസത്തെ യാത്രയ്ക്കു

ശേഷം എലിയാസർ ഹാറാനിലെത്തി. അവിടെ ഒരു കിണർകണ്ടു. ഒട്ടകങ്ങളെ അതിന്നരികെ നിർത്തി. ക്ഷീണം തീർക്കാൻ തറയിലിരുന്നു. "ഇനി എങ്ങോട്ടാണു് പോകേണ്ടതു്? എവിടെച്ചെന്നാലാണു് സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതിയെ കണ്ടുപിടിക്കാൻ കഴിയുന്നതു്"? എന്നിങ്ങനെ ആലോചിച്ചുകൊണ്ടാണു് അദ്ദേഹം ഇരുന്നതു്. തന്നെ സഹായിക്കാൻ ഈ അവസരത്തിൽ ദൈവത്തിനേ കഴിയുകയുള്ളുവെന്നു് എലിയാസർ വിശ്വസിച്ചു. അയാൾ ഇങ്ങനെ പ്രാർത്ഥിച്ചു:—

"കർത്താവേ, ഇന്നേദിവസം എന്നെ സഹായിക്കണമേ! എന്റെ യജമാനനായ അബ്രാഹത്തിന്റെമേൽ കരുണ കാണിക്കണമേ! ഇപ്പോൾ ഈ പട്ടണത്തിലെ യുവതികൾ വെള്ളം കോരുന്നതിനായി ഈ കിണററുകരയിലേയ്ക്കു വരും. അവരിൽ ഏതൊരു യുവതിയാണോ, നിങ്ങൾക്കും നിങ്ങളുടെ ഒട്ടകങ്ങൾക്കും കുടിക്കാൻ വെള്ളം ഞാൻ കോരിത്തരാമെന്നു പറയുന്നതു് ആ യുവതിയെ എന്റെ യജമാനന്റെ പുത്രനായ ഇസഹാക്കിനു ഭാര്യയായി നൽകണമേ!"

ഒട്ടും പരിചയമില്ലാത്ത ഒരു മനുഷ്യനു് കുടിക്കാൻ വെള്ളം കോരിക്കൊടുക്കാമെന്നു പറയുന്ന യുവതി തീർച്ചയായും നല്ലവളായിരിക്കും എന്നായിരുന്നു എലിയാസറിന്റെ വിചാരം. അപരിചിതനായ ഒരാളുടെ ഒട്ടകങ്ങൾക്കുകൂടി വെള്ളം കോരാൻ മടിയില്ലാത്ത യുവതി വളരെ നല്ലവളായിരിക്കുമെന്നു തീർച്ച്

എലിയാസർ ഇപ്രകാരം ചിന്തിച്ചും പ്രാർത്ഥിച്ചും കൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു യുവതി അകലെനിന്നു കുടവുമായി കിണററുകരയിലേയ്ക്കു വരുന്നതു കണ്ടു. നല്ല അഴകുള്ള പെണ്ണു്. ചന്തമുള്ള നടത്തം. വിനയമുള്ള നോട്ടം. എലിയാസറിനു് അവളെ ഇഷ്ടപ്പെട്ടു. അവൾ വന്നു വെള്ളം കോരി കുടം നിറച്ചു. എലിയാസർ അവളോടു കുടിക്കാൻ വെള്ളം ചോദിച്ചു. അവൾ

മടികാണിച്ചില്ല. വിനയത്തോടെ കുടം അയാളുടെ കൈകളിലേയ്ക്കു കൊടുത്തു. പിന്നീടു് അവൾ പറഞ്ഞു:—

"അങ്ങയുടെ ഒട്ടകങ്ങളും ദാഹിച്ചാണല്ലോ നിൽക്കുന്നതു്? അവയ്ക്കു കുടിക്കാൻ വെള്ളം ഞാൻ കോരിത്തരാം."

എലിയാസർ അത്ഭുതപ്പെട്ടു. അല്പനേരം മുൻപു് അയാൾ എന്താണോ പ്രാർത്ഥിച്ചതു്, അതുപോലെതന്നെ സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. ദൈവം പ്രാർത്ഥന കേട്ടിരിക്കുന്നു. അയാൾ സന്തോഷിച്ചു.

ഒട്ടകങ്ങൾക്കു വെള്ളം കൊടുത്തശേഷം പോകാൻ തുടങ്ങുന്ന അവളോടു എലിയാസർ ചോദിച്ചു:—

"നീ ആരുടെ പുത്രിയാണു്?"

"നാഹോറിന്റെ പുത്രനായ ബെത്തുവലിന്റെ മകളാണു്."

"നിന്റെ പേരു്?"

"റബേക്കാ."

അവളുടെ വീട്ടിൽ തനിയ്ക്കു് ഏതാനും നാൾ താമസിക്കുന്നതിനു സൗകര്യമുണ്ടോ എന്നു് അയാൾ ചോദിച്ചു. താമസിക്കാൻ വേണ്ട സൗകര്യമുണ്ടെന്നു് അവൾ പറഞ്ഞു. ഒട്ടകങ്ങൾക്കു കൊടുക്കാൻ വയ്ക്കോലും പുല്ലും ധാരാളമുണ്ടെന്നും അവൾ കൂട്ടിച്ചേർത്തു.

ഇതുകൂടി കേട്ടപ്പോൾ എലിയാസറിന്റെ സന്തോഷം ഇരട്ടിച്ചു. നല്ല ഒരു യുവതിയെത്തന്നെ ദൈവം കാണിച്ചുതന്നിരിക്കുന്നു! തേടിയ വള്ളി കാലിൽ ചുററി എന്നു കണ്ടു് അയാൾ സംതൃപ്തനായി. റബേക്കയോടുകൂടി അയാൾ അവളുടെ വീട്ടിലേയ്ക്കു പോയി.

താൻ എന്തിനു് അവിടെ വന്നിരിക്കുന്നുവെന്ന കാര്യം എലിയാസർ ഉടനെ പറഞ്ഞില്ല. അക്കാര്യം അറിയിക്കുന്നതുവരെ അയാൾ ആ വീട്ടിൽനിന്നു് ആഹാരമൊന്നും കഴിച്ചില്ല.

ഒരു നല്ല അവസരം നോക്കി താൻവന്ന കാര്യം ഏലിയാസർ ബേതുവലിനെ അറിയിച്ചു. ഹാറാനിലെ കിണററുകരയിൽ താൻ ഇരുന്നതും അവിടെവച്ച് ദൈവത്തോടു പ്രാൎത്ഥിച്ചതുമെല്ലാം അയാൾ ആ വീട്ടുകാരെ പറഞ്ഞുകേൾപ്പിച്ചു. എല്ലാവരും കൗതുകപൂൎവ്വം അയാൾ പറഞ്ഞതു ശ്രദ്ധിച്ചു. എല്ലാം ദൈവനിശ്ചയമാണെന്ന് അവർ വിശ്വസിച്ചു. റബേക്കായെ ഇസഹാക്കിനു വിവാഹം കഴിച്ചുകൊടുക്കാൻ അവർ സമ്മതിച്ചു. അവളെ കൂട്ടത്തിൽ കൊണ്ടുപോകാൻ ഏലിയാസറിനെ അനുവദിക്കുകയും ചെയ്തു. അന്നത്തെ നാട്ടുനടപ്പനുസരിച്ച് മണവാട്ടിയുടെ അമ്മയ്ക്കും സഹോദരന്മാൎക്കും ഏലിയാസർ സമ്മാനങ്ങൾ കൊടുത്തു. മണവാട്ടിക്കു വിലയേറിയ വസ്ത്രങ്ങളും ആഭരണങ്ങളും നൽകി. അവർ കേമമായ ഒരു സദ്യനടത്തി തിന്നും കുടിച്ചും ആനന്ദിച്ചു.

റബേക്കാ ഇസഹാക്കിന്റെ ഭാൎയ്യയായി തീരുന്നതിനുവേണ്ടി ഏലിയാസറിന്റെകൂടെ പുറപ്പെട്ടു. തന്റെ ഭൎത്താവാകാൻ പോകുന്ന ആളെ കണ്ടിട്ടില്ലെങ്കിലും റബേക്കായ്ക്കു വിഷമം തോന്നിയില്ല. തനിക്കു യോജിച്ച ഒരാളെ മാത്രമേ ഭൎത്താവായി ദൈവം തരുകയുള്ളുവെന്ന് അവൾ വിശ്വസിച്ചിരുന്നു. അവൾ മാതാപിതാക്കളെ വന്ദിച്ചിട്ടു യാത്രയായി. അവർ അവളെ അനുഗ്രഹിച്ചു. റബേക്കാ കണ്ണിൽനിന്ന് മറയുന്നവരെ അച്ഛനമ്മമാർ വഴിവക്കിൽ നോക്കി നിന്നു. വീടും പരിസരവും വിട്ട് അവൾ വളരെ ദൂരെയായിട്ടും അവളുടെ മനോഹരരൂപം അവരുടെ മനസ്സിൽ മായാതെ നിന്നു.

ഈ അവസരത്തിൽ ഇസഹാക്ക് പ്രാൎത്ഥിച്ചുകൊണ്ടു കഴിയുകയായിരുന്നു. അകലെനിന്ന് ഒട്ടകങ്ങൾ വരുന്നതുകണ്ട് അദ്ദേഹം അങ്ങോട്ടുചെന്നു. തങ്ങളെ സ്വീകരിക്കാൻ ഒരു യുവാവു വരുന്നതുകണ്ട് റബേക്കായും അങ്ങോട്ടുനോക്കി. ആരാണു വരുന്നതെന്ന് ഏലിയാസറിനോടു തിരക്കി. തന്റെ യജമാനനാണെന്ന്

അയാൾ പറഞ്ഞു. അപ്പോൾ നാണംകൊണ്ടു് അവൾ ഒരു മൂടുപടമെടുത്തു മുഖം മറച്ചു.

എലിയാസർ വിവരങ്ങൾ വിശദമായി ഇസഹാക്കിനോടു പറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം അവളെ സ്വീകരിച്ചു. വീട്ടിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. അമ്മയായ സാറായുടെ കൂടാരത്തിൽ അവളെ താമസിപ്പിച്ചു. അവിടെവച്ചു് അവരുടെ വിവാഹം നടന്നു.

10

ധനവാനും ലാസറും

ഒരിടത്തു് ഒരു ധനവാൻ ഉണ്ടായിരുന്നു. എല്ലാതരത്തിലും കേമമായിരുന്നു അയാളുടെ ജീവിതം. ഉടുക്കുന്നതു പട്ടുമുണ്ടു്. ഇടുന്നതു പട്ടുകുപ്പായം ഭക്ഷണമാകട്ടെ ഒന്നാംതരം. പാലും പഴവും വെണ്ണയും റൊട്ടിയും എപ്പോഴുമുണ്ടു്. ഉണ്ണാൻ കനകപ്പാത്രം. കൈകഴുകാൻ വെള്ളിക്കിണ്ടി കൈതുടയ്ക്കാൻ പുള്ളിപ്പട്ടു്. വെയ്ക്കാനും വിളമ്പാനും വേലക്കാർ. ജീവിതം സുഖപ്രദമാകുന്നതിനു് ഇതിൽ കൂടുതൽ എന്തുവേണം?

ഈ ധനവാന്റെ വീട്ടുപടിക്കൽ ഒരു പാവപ്പെട്ടവൻ കിടന്നിരുന്നു. ലാസർ എന്നു പേരുള്ള അയാൾ കുഷ്ഠരോഗിയായിരുന്നു. ദേഹമാസകലം വ്രണം. എഴുന്നേററു നടക്കാൻ വയ്യാ. കിടന്നിടത്തുതന്നെ കിടപ്പു്. വ്രണം ചൊറിയാനും വ്രണത്തിൽ വന്നിരിക്കുന്ന ഈച്ചകളെ ആട്ടാനുമേ അയാൾക്കു നേരമുള്ളു. അതിലേ പോകുന്ന നായ്ക്കൾ അയാളുടെ വ്രണങ്ങളിൽ നക്കുന്നതു കാണാം. അയാൾ അവയെ ഓടിച്ചുകളയാറുമില്ല. അവ നക്കുമ്പോൾ ചൊറിച്ചിലിനു അല്പം കുറവുകിട്ടാറുണ്ടു്. പിന്നെ എന്തിനു

നായ്ക്കളെ ആട്ടിയകററുന്നു? മനുഷ്യരെക്കാൾ അയാൾക്കു് ഉപകാരം ചെയ്യുതു് നായ്ക്കളാണു്.

ആ ധനവാൻെറ മേശയിൽ നിന്നു് പൊഴിയുന്ന ആഹാരത്തിൻെറ ഒരു അംശം കിട്ടിയരുന്നെങ്കിൽ! എന്നു് ലാസർ പലപ്പോഴും ആശിച്ചുപോയിട്ടുണ്ടു്. പക്ഷേ ആരു കൊടുക്കാനാണു്? അവിടത്തെ വേലക്കാർ അങ്ങോട്ടു് എത്തിനോക്കാറില്ല. ആ ധനവാൻെറ വീട്ടിലെ അടുക്കളയിൽനിന്നു് ഉള്ളിയുടെയും ഉരുളക്കിഴങ്ങിൻെറയും കായത്തിൻെറയും കരിവേപ്പിലയുടെയും ഗന്ധം വായുവിലൂടെ പരക്കുമ്പോൾ ലാസറിൻെറ വായിൽ വെള്ളം നിറയും. ഊട്ടുമുറിയിൽനിന്നു് വെള്ളിപ്പാത്രങ്ങൾ കിലുങ്ങുമ്പോൾ, ആർത്തിയോടെ അയാൾ എത്തിനോക്കും. വീഞ്ഞു കുപ്പി പൊട്ടിക്കുമ്പോൾ നാവിൽ ഉമിനീർ ഊറും. അയാൾ—ആശിച്ചുപോകാറുണ്ടു് അല്പം വീഞ്ഞു കിട്ടിയിരുന്നെങ്കിൽ!. ഒരു ഫലവുമില്ല. ഇങ്ങനെ ഒരു സാധു അവിടെ കിടക്കുന്നതായി ആരും കരുതുന്നില്ല. വലിയ ആളുകൾ വരുന്നു, പോകുന്നു. എന്നും വിരുന്നു സൽക്കാരം തന്നെ. വിരുന്നുകാർ വരുമ്പോൾ പടിക്കൽ വന്നു സ്വീകരിക്കുന്നു. പോകുമ്പോൾ പടിവാതിൽവരെ അനുയാത്ര ചെയ്യുന്നു. അപ്പോഴൊക്കെ ലാസർ ആഗ്രഹിക്കും, ആരെങ്കിലും ഇങ്ങോട്ടൊന്നു കണ്ണോടിച്ചിരുന്നെങ്കിലെന്നു്.

മാസങ്ങളും വർഷങ്ങളും കഴിഞ്ഞു. ലാസർ മരിച്ചു. മാലാഖമാർ അയാളെ സ്വർഗ്ഗത്തിലേയ്ക്കു കൊണ്ടുപോയി. അവിടെ അബ്രഹാം എന്ന പൂർവ്വപിതാവിൻെറ മടിയിൽ അവനു സ്ഥാനം ലഭിച്ചു.

ധനവാനും മരിച്ചു. അയാളെ കല്ലറയിൽ അടക്കി. ധനവാനു നരകമാണു് കിട്ടിയതു്. അയാൾ നരകവേദന അനുഭവിക്കാൻ തുടങ്ങി. ഒരിക്കൽ അയാൾ അബ്രാഹത്തെയും അദ്ദേഹത്തിൻെറ മടിയിൽ ലാസറെയും കണ്ടു. തൻെറ വീട്ടുപടിക്കൽ

കിടന്നിരുന്ന ആ പാവപ്പെട്ടവനെ അയാറം തിരിച്ചറിഞ്ഞു. രോഗവും വേദനയും കൊണ്ടു് ഒരു നിമിഷവും സുഖം അനുഭവിക്കാനിടവരാത്ത ആ മനുഷ്യനാണു് സ്വർഗ്ഗസുഖം കിട്ടിയിരിക്കുന്നതു്! ധനവാൻ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:–

"പിതാവായ അബ്രാഹമേ, എന്നോടു കനിവു കാണിക്കണമേ! ഞാൻ എരിതീയിൽ കിടന്നു പൊരിയുകയാണു്. ദയവായി ഇങ്ങോട്ടു് ആ ലാസറിനെ അയക്കണമേ. അയാളുടെ കൈവിരൽ വെള്ളത്തിൽ മുക്കി എൻെറ നാവൊന്നു നനയ്ക്കാൻ അനുവദിക്കണമേ!" അബ്രാഹം പറഞ്ഞു:—

"എൻെറ മകനേ, ജീവിതത്തിൽ ഇഷ്ടമുള്ളവയെല്ലാം നീ അനുഭവിച്ചു. ഈ ലാസറാകട്ടെ കഷ്ടതകറം സഹിച്ചു. ഇപ്പോറം നീ വേദന അനുഭവിക്കുന്നു. അവൻ ഇവിടെ ആശ്വസിക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. ഇക്കാര്യങ്ങറം നീ ഒന്നോർത്തു നോക്കുക. ഞങ്ങറക്കും നിനക്കും ഇടയിലുള്ളതു് ആഴമേറിയ ഒരു കിടങ്ങാണു്. അതുകൊണ്ടു് ഇവിടെനിന്നു് നിൻെറ അടുക്കലേയ്ക്കു കടക്കുവാനും, അവിടെനിന്നു് ഞങ്ങളുടെ സമീപത്തേയ്ക്കു വരുവാനും സാധിക്കുകയില്ല." ഇതുകേട്ടു് ധനവാൻ പറഞ്ഞു:—

"അങ്ങനെയെങ്കിൽ പിതാവേ! ലാസറിനെ ഭൂമിയിലേയ്ക്കു— എൻെറ ഭവനത്തിലേയ്ക്കു ദയവായി ഒന്നയക്കുക. അവിടെ എനിക്കു് അഞ്ചു സഹോദരന്മാരുണ്ടു്. അവരെങ്കിലും ഈ നരകദുഃഖം അനുഭവിക്കാതിരിക്കുന്നതിനു് അദ്ദേഹം അവിടെപ്പോയി കാര്യങ്ങറം അവരെ ധരിപ്പിക്കട്ടെ. ഭൂമിയിൽ സാധുക്കളെ സഹായിക്കാതെ സുഖിച്ചു ജീവിച്ചാലുള്ള അനുഭവം എന്താണെന്നതിനു് ലാസർ അവക്കുനല്ല തെളിവായിരിക്കും."

"അതിനു മോശയും പ്രവാചകന്മാരും ഉണ്ടല്ലൊ. അവർ പറയുന്നതനുസരിച്ചു് ആ സഹോദരന്മാർ ജീവിക്കട്ടെ." അബ്രാഹം വീണ്ടും പറഞ്ഞു:–

ധനവാൻ പിന്നെയും അപേക്ഷിച്ചു:—

"പിതാവായ അബ്രാഹമേ! അങ്ങനെയല്ല, മരിച്ചു പോയവരിൽ ഒരാൾ തിരിച്ച് അവരുടെ അടുക്കൽ ചെല്ലുന്ന വെങ്കിൽ ആ സഹോദരന്മാർ മേലിൽ തെററു ചെയ്യുകയില്ല. ചെയ്തുപോയ തെററുകളെക്കുറിച്ച് ദുഃഖിക്കുകയും ചെയ്യും."

"മോശയും പ്രവാചകന്മാരും ഉപദേശിച്ചിട്ടും അവർ കേൾക്കുന്നില്ലെങ്കിൽ മരിച്ചവരിൽനിന്ന് ഒരാൾ ഉയിർത്തെ ണിററുചെന്നാലും അവർ വിശ്വസിക്കുകയില്ല." എന്ന് അബ്രാഹം അതിനു മറുപടി പറഞ്ഞു.

ധനവാൻ പിന്നെ ഒന്നും പറഞ്ഞില്ല. അയാൾ ലാസറെ ഉപദ്രവിച്ചിരുന്നില്ല. എന്നാൽ അങ്ങനെയൊരു മനുഷ്യൻ വീട്ടു പടിക്കൽ കിടക്കുന്നുണ്ടെന്നു അയാൾ വിചാരിച്ചതേയില്ല. കാണാ ഞ്ഞിട്ടല്ല. കണ്ടിട്ടും അവഗണിച്ചു.

സഹജീവിക്കു തിന്മയൊന്നും ചെയ്തിട്ടല്ല, നന്മയൊന്നും ചെയ്യാഞ്ഞിട്ടാണ് തനിക്കു നരകം കിട്ടിയതെന്ന് ആ ധന വാനു മനസ്സിലായി. പക്ഷേ കാലം കഴിഞ്ഞാണ് അയാൾ അതു് മനസ്സിലാക്കിയതു്.

മുടിയനായ പുത്രൻ

ഒരു ധനികനു് രണ്ടു പുത്രന്മാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. മൂത്തവൻ അനുസരണയുള്ളവൻ. പിതാവു് പറയുന്ന ജോലികൾ അവൻ ചെയ്യുപോന്നു. വീട്ടിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം പോരെന്ന അഭിപ്രായക്കാരനായിരുന്നു ഇളയവൻ. അപ്പൻ ഉള്ളപ്പോൾ അവന്റെ താന്തോന്നിത്തം നടക്കുകയില്ല. അപ്പനു അവനോടു ഇഷ്ടമുണ്ടായിരുന്നു. എന്നാൽ തോന്നുന്നതുപോലെയൊക്കെ പ്രവൎത്തിക്കാൻ അദ്ദേഹം അനുവദിച്ചിരുന്നില്ല. അതിനാൽ അവനു് വീട്ടിലെ താമസം രുചിക്കാതായി. വീടുവിട്ടുപോയാൽ ഇഷ്ടംപോലെ നടക്കാം. തോന്നുന്നതുപോലെ കൂട്ടുകൂടാം.

ഒരു ദിവസം തനിക്കു് സ്വത്തു വീതിച്ചുകിട്ടണമെന്നു് അവൻ അപ്പനോടു ആവശ്യപ്പെട്ടു. "സ്വന്തം കാൎയ്യം നോക്കാൻ നിനക്കു പ്രാപ്തിയായിട്ടില്ല. ഇപ്പോൾ സ്വത്തു വീതിക്കുന്നതു നല്ലതല്ല." എന്നു പിതാവു് അവനെ ഉപദേശിച്ചു. അതു കേട്ടിട്ടു് അവൻ പറഞ്ഞു:—

"അവകാശമുള്ള സ്വത്തു് എനിക്കു് തരുക. അതു ഞാൻ നശിപ്പിച്ചാലും വൎദ്ധിപ്പിച്ചാലും മററുള്ളവൎക്കെന്തു്? കിട്ടുന്നതു മുഴുവൻ നശിച്ചുപോയാൽ അതിന്റെ ഫലം ഞാൻ അനുഭവിച്ചു കൊള്ളാം. എന്റെ കാൎയ്യം നോക്കാൻ എനിക്കറിയാം.

മകന്റെ ഈ പോക്കു് നല്ലതിനല്ലെന്നു് ആ പിതാവിനു തോന്നി. എന്തു ചെയ്യാം? നല്ലതു് അവൻ കേൾക്കേണ്ടേ? അപ്പൻ സ്വത്തു് രണ്ടായി ഭാഗിച്ചു. ഒരു ഭാഗം ഇളയ പുത്രനു കൊടുത്തു.

കഷ്ടപ്പെട്ടു മണ്ണിൽ പണിയെടുക്കാൻ അവനു് താതു്പൎയ്യംഉണ്ടായിരുന്നില്ല. പണിയെടുത്തില്ലെങ്കിലും സുഖമായി

കഴിയാൻ മാത്രമുള്ള സ്വത്തുണ്ട്. അവൻ സ്വത്തുമുഴവൻ വിററു. കിട്ടിയ പണവുമായി ദൂരദേശത്തേയ്ക്കുപോയി. അപ്പനുള്ള നാട്ടിൽ ജീവിക്കുന്നതു തന്നെ ഭാരമായി അവനു തോന്നി.

പണക്കാരനായ അവന്ന് മറുനാട്ടിൽ വലിയ സ്വീകരണം ലഭിച്ചു. കൂട്ടുകാർ ധാരാളമുണ്ടായി. എപ്പോഴും പിന്നാലെ നടക്കാൻ ചെറുപ്പക്കാരുണ്ട്. അവൻ പറയാത്ത താമസമേയുള്ളു, ആ സ്നേഹിതന്മാർ ഏതാവശ്യവും സാധിച്ചുകൊടുക്കും. ആഹ്ളാദത്തിന്നേ കാര്യമുള്ളു. മദ്യം കുടിക്കാം. വിനോദശാലകളിൽ പോകാം. രാത്രിമുഴുവൻ കൂട്ടുകാരുമൊത്തു മേളിക്കാം. ആരും ചോദിക്കാനില്ല. ഒരുത്തരെയും പേടിക്കേണ്ട. ഒരു വാനമ്പാടിയെപ്പോലെ അവൻ സ്വതന്ത്രനാണ്. ആകാശം പോലെ അവൻെറ ലോകവും വിശാലമായിത്തീർന്നു. ഈ സമയം വീട്ടിലായിരുന്നെങ്കിലോ? വയലിൽ നിന്നു കേറാൻ നേരമുണ്ടാവുകയില്ല. ജോലിക്കാരെ വിളിക്കാൻ പോകണം. വയലിൽ വെള്ളമുണ്ടോ എന്നു നോക്കണം. വിളവിൽ കാലികൾ കയറിയോ എന്ന് അന്വേഷിക്കണം. രാത്രിയായാൽ പുറത്ത് പോകാനൊക്കുകയില്ല. മദ്യം കുടിക്കാൻ പററുകില്ല. താമശയ്ക്കുവേണ്ടി ചീത്തവാക്കോ, അണയോ പറയാൻ പാടില്ല. ഇപ്പോഴോ, വരുതിയുടെ കട്ടുകെട്ടുകളൊന്നുമില്ല. അമ്മയുടെ ശകാരമോ അപ്പൻെറ വഴക്കോ ഇല്ല. ആനന്ദകരമായ ജീവിതംതന്നെ. കുറേക്കൂടി നേരത്തേ വീടുവിട്ടിറങ്ങാത്തതു് കഷ്ടമെന്ന് അവന്ന് തോന്നി.

ജോലിയൊന്നും ചെയ്യാതെ തിന്നും കുടിച്ചും കുറേ നാളുകൾ അങ്ങനെ കഴിഞ്ഞുപോയി. ആ ധനികപുത്രൻെറ കൈവശമുണ്ടായിരുന്ന പണം തീർന്നു. പഴയ കൂട്ടുകാരൊക്കെ അകന്നു തുടങ്ങി. അക്കാലത്തുതന്നെ ആ നാട്ടിൽ വലിയ ക്ഷാമമുണ്ടായി നാടുമുഴുവൻ പട്ടിണിയിലായി. ആ ധനികകുമാരനും വിഷമിച്ചു. ആഹാരത്തിന്നു വകയില്ല. പണമുണ്ടെങ്കിൽ തന്നെയും ആഹാര

സാധനങ്ങൾ കിട്ടാനില്ല. ജോലിക്കു മാർഗ്ഗമില്ല. ജോലി അറിഞ്ഞുകൂടാ. അവൻ പഴയ സ്നേഹിതന്മാരെ അന്വേഷിച്ചിറങ്ങി. ആരെയും കാണാനില്ല. പണ്ടു പണം കടം വാങ്ങിയിട്ടുള്ളവർ ഇന്നു തിരിഞ്ഞു നോക്കുകകൂടി ചെയ്യുന്നില്ല.

ആ ധനികപുത്രൻ വീടായവീടുതോറും കയറിയിറങ്ങി. ഒരു നേരത്തെ ആഹാരത്തിനുവേണ്ടി യാചിച്ചു. അവനെ ആരും പരിഗണിച്ചില്ല.

അവൻ കരഞ്ഞപേക്ഷിച്ചതുകൊണ്ട് ഒരു ധനവാൻ അവനെ വേലയ്ക്കു നിർത്തി. പന്നികളെ മേയ്ക്കുന്ന ജോലിയാണ് കിട്ടിയത്. ആ ധനികൻെറ കുടുംബം അവനെ മനുഷ്യനായി ത്തന്നെ കണക്കാക്കിയില്ല. ഒരു നേരമെങ്കിലും വിശപ്പടക്കാൻ മാത്രം ഭക്ഷണം നൽകിയില്ല. വല്ലപ്പോഴും ഒരിക്കൽ ആഹാരം കിട്ടിയെങ്കിലായി. പന്നിക്കു കൊടുക്കുന്ന തവിടുകൂടി അവനു തിന്നേണ്ടിവന്നു. അതും ആരും കാണാതെവേണം കഴിക്കുവാൻ. കണ്ടുപോയാൽ തല്ല് കൊള്ളേണ്ടിവരും. എത്രയോ തവണ അവൻ തല്ലുകൊണ്ടു.

സുമുഖനായ ആ ചെറുപ്പക്കാരൻ മെലിഞ്ഞ് എല്ലും തോലുമായി. അവൻെറ ആകൃതിതന്നെ മാറിപ്പോയി. കണ്ടാൽ തിരിച്ചറിയാൻ പ്രയാസം.

ആ യുവാവ് വളരെ കഷ്ടതകൾ അനുഭവിച്ചു. പട്ടിണി കൊണ്ട് മരിക്കുമെന്നമട്ടായി. പഴയകാലത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ഓർമ്മകൾ അവൻെറ മനസ്സിൽ കടന്നുവന്നു. വീട്ടിൽ വേലക്കാർകൂടി വളരെ സുഖമായിക്കഴിയുമ്പോൾ താൻ ഇവിടെ വിശപ്പുകൊണ്ടു മരിക്കുകയാണല്ലോ എന്നോർത്തപ്പോൾ അവൻ അറിയാതെ കണ്ണുകൾ നിറഞ്ഞുപോയി. അവൻ സ്വയം പറഞ്ഞു:—

"ഞാൻ എൻെറ പിതാവിൻെറ അടുക്കലേയ്ക്കു തിരിച്ചു പോകും. അവിടെ ചെല്ലുമ്പോൾ അദ്ദേഹം എന്നെ തിരഞ്ഞ്

നോക്കുകപോലും ചെയ്യുകയില്ലായിരിക്കും. എന്നെ കാണുമ്പോൾ "മുടിയനായ പുത്രൻ" എന്നു പറഞ്ഞു് അദ്ദേഹം മുഖം തിരിച്ചേക്കാം.

അവൻ ഒടുവിൽ തീരുമാനിച്ചുറച്ചു: ഞാൻ പിതാവിന്റെ അടുത്തേയ്ക്കു പോകും. അദ്ദേഹത്തിന്റെ കാലുകളിൽ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു പറയും.

"പിതാവേ! അങ്ങേയ്ക്കും സ്വർഗ്ഗത്തിനും എതിരായി ഞാൻ പാപം ചെയ്തുപോയി. അങ്ങയുടെ മകനെന്നു വിളിക്കപ്പെടുവാൻ ഞാൻ യോഗ്യനല്ല. അങ്ങയുടെ കൂലിക്കാരിൽ ഒരുവനായിട്ടെങ്കിലും എന്നെ കരുതണമേ!"

മുടിയനായ പുത്രൻ നാട്ടിലേയ്ക്കു യാത്ര തിരിച്ചു. വീടു് അടുക്കാറായപ്പോൾ ലജ്ജകൊണ്ടു് അവൻ ചൂളിപ്പോയി. കീറിപ്പറിഞ്ഞ ഉടുമുണ്ടു്, പാറിപ്പറക്കുന്ന തലമുടി, നട്ടെല്ലുന്തി ക്ഷീണിച്ചുപോയ ശരീരം, എങ്ങനെ വീട്ടിലേയ്ക്കു കടന്നു ചെല്ലും? ഒരു വിധം ധൈര്യം അവലംബിച്ചു് അവൻ പടി കടന്നു.

അകലെവച്ചുതന്നെ അപ്പൻ അവനെ കണ്ടു. ആ പുത്രൻ വീടുവിട്ടു പോകുമ്പോൾ, പിന്നീടു അവനെ കാണാൻ സാധിക്കുമെന്നു് അദ്ദേഹത്തിനു് ആശയുണ്ടായിരുന്നില്ല. ആ പിതാവിന്റെ ഹൃദയം സന്തോഷംകൊണ്ടു നിറഞ്ഞു. അദ്ദേഹം വേഗം ചെന്നു് ആ മകനെ കെട്ടിപ്പിടിച്ചു ചുംബിച്ചു. പുത്രൻ പിതാവിനോടു പറഞ്ഞു:—

"അപ്പാ! സ്വർഗ്ഗത്തിനും അങ്ങേയ്ക്കും വിപരീതമായി ഞാൻ പാപം ചെയ്തുപോയി. ഇനി അങ്ങയുടെ മകനെന്ന പേരിനു ഞാൻ യോഗ്യനല്ല. ചെയ്തുപോയ തെറ്റുകൾ എന്നോടു ക്ഷമിക്കണമേ!"

അപ്പോൾ ആ പിതാവു വേലക്കാരോടു പറഞ്ഞു:—

"ഇവനു ഉടുക്കാൻ നല്ല വസ്ത്രങ്ങൾ കൊണ്ടുവരുക. കൈവിരലിൽ ഇടാൻ മോതിരവും കാലിൽ ഇടാൻ ചെരുപ്പും കൊടുക്കുക. മെഴുത്ത ഒരു കാളക്കുട്ടിയെ കൊന്നു ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കുക. നമുക്കു തിന്നും കുടിച്ചും ആനന്ദിക്കാം. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ മരിച്ചുപോയ എന്റെ മകൻ ഇന്നു വീണ്ടും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ നഷ്ടപ്പെട്ടതായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു."

മൂത്തപുത്രൻ ഈ സമയം അവിടെ ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. അവൻ പാടത്തുനിന്നു് വീട്ടിലേയ്ക്കു വരുമ്പോൾ വീട്ടിൽ വാദ്യമേളങ്ങൾ കേട്ടുതുടങ്ങി. വേലക്കാരിൽ ഒരാളെ വിളിച്ചു്, ഈ ബഹളമെല്ലാം എന്താണെന്നു അവൻ തിരക്കി. വേലക്കാരൻ പറഞ്ഞു:—

"അങ്ങയുടെ ഇളയ സഹോദരൻ തിരിച്ചെത്തി! അങ്ങയുടെ അപ്പൻ ഇന്നു് ആനന്ദംകൊണ്ടു മതിമറന്നിരിക്കുന്നു. കെങ്കേമമായ ഒരു സദ്യ ഒരുക്കിക്കഴിഞ്ഞു."

മൂത്തമകനു് ഈ വാർത്ത ഒട്ടും ഇഷ്ടപ്പെട്ടില്ല. അവനു കോപം വന്നു. വീട്ടിലേയ്ക്കു കേറാൻതന്നെ താത്പര്യം തോന്നിയില്ല. അവൻ എത്ര ചിന്തിച്ചിട്ടും ഈ ആഘോഷങ്ങൾ എന്തിനെന്നു മനസ്സിലായില്ല. അനുസരണംകെട്ട പുത്രൻ തിരിച്ചുവന്നതിനോ ഈ കോലാഹലമെല്ലാം?

പിതാവു് മൂത്ത മകന്റെ അടുക്കൽ വന്നു. അദ്ദേഹം അവനെ സമാധാനിപ്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അവൻ സങ്കടപ്പെട്ടു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

"ഞാൻ എത്രകാലമായി അങ്ങയെ സേവിക്കുന്നു! അങ്ങയുടെ വരുതികേടാകാതെ ഒരിക്കലും നടന്നിട്ടില്ല. എന്നിട്ടും കൂട്ടുകാരോടുകൂടി ഒന്നുല്ലസിക്കാൻ അവസരം തന്നിട്ടില്ല. ഈ അനുജൻ സ്വത്തു സകലതും വിററു. എല്ലാം മുടിച്ചു തിരിച്ചു വന്നു. എന്നാൽ അവനു വേണ്ടി അങ്ങു് മെഴുത്ത കാളയെ കൊല്ലുന്നു. വിരുന്നു നടത്തുന്നു. ആനന്ദിക്കുന്നു.

ആ പിതാവു് പുത്രനോടായി പറഞ്ഞു:—

എന്റെ മകനെ! നീ എപ്പോഴും എന്നോടു കൂടിയാണല്ലോ. എനിക്കുള്ളതെല്ലാം നിന്റേതാകുന്നു. നിന്റെ ഈ കൊച്ചു സഹോദരനാകട്ടെ നമുക്കു നഷ്ടപ്പെട്ടു പോയിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോൾ അവനെ കണ്ടുകിട്ടിയിരിക്കുന്നു. നമ്മെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അവൻ മരിച്ചു പോയതായിരുന്നു. എങ്കിലും അവൻ വീണ്ടും ഉയിർത്തെഴുന്നേററിരിക്കുന്നു. അതിനാൽ ഇന്നു നമുക്കു് സന്തോഷിക്കാം."

Printed at
City Press, Trivandrum.

HOOL, ★ ERNAKULAM.